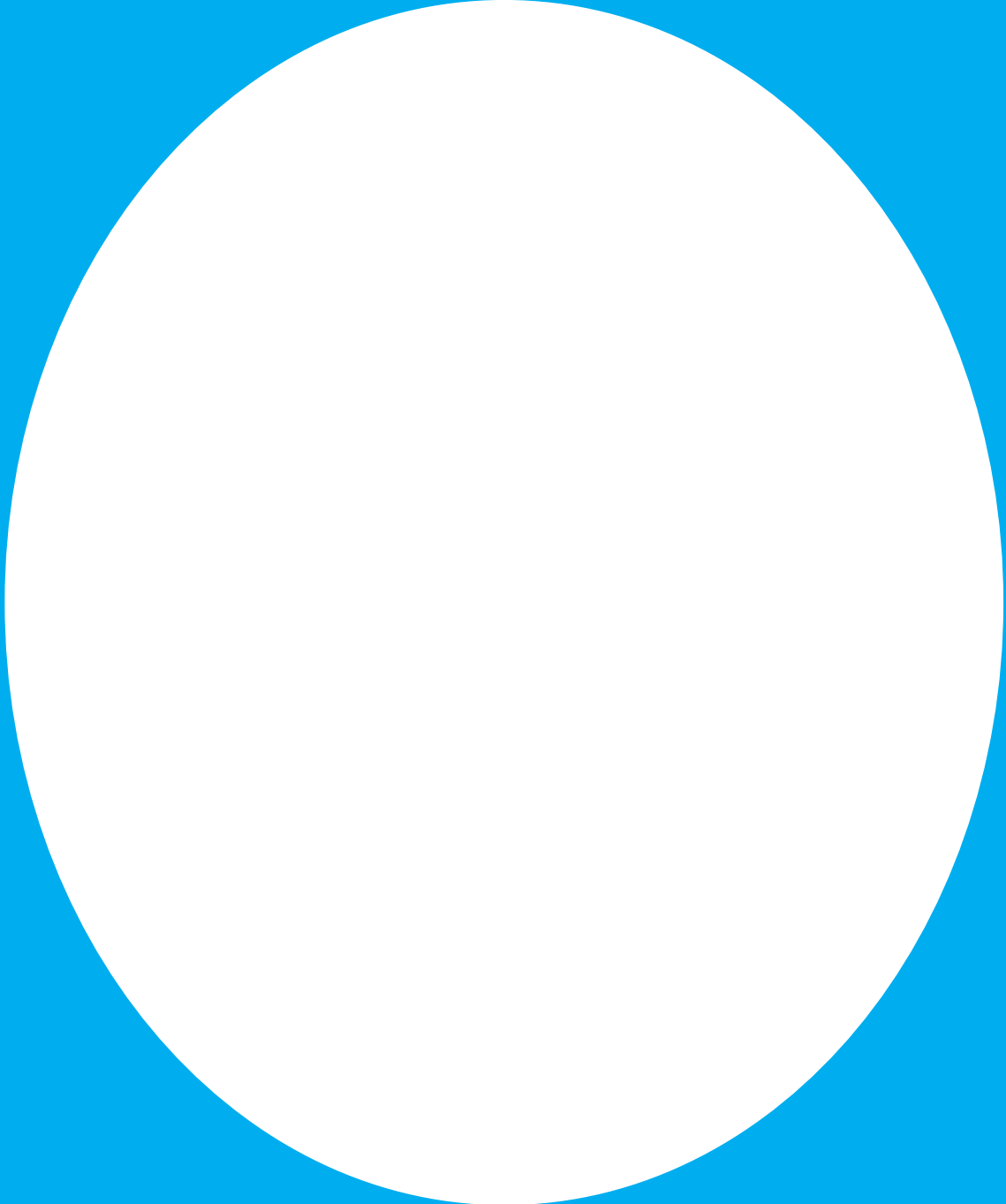

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MART - NİSAN 2007

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL
Osman Sulhi AKSU

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y. Ayrancı / ANKARA
Tel: (0 312) 426 75 90 Faks: (0 312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
Hesap No: 39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz
vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yıl: 17 Sayı: 184 - 185
MART - NİSAN 2007 Baskı Tarihi: 18.05.2007

Grafik&Tasarım: **Mehmet Akif Aldoğan**
0 532 418 19 22

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler-ANK.
Tel : 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön kapak : Atlar (70x100 cm) yağlıboya
Saadet Korkmaz BAŞSÜRÜCÜ

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-5	.....Hayat, Yaşamak, Sanat... Zafer GENÇAYDIN
6	.....Ağınlıyım Söylemi Bitecek mi? S. Selami TAŞBAŞI
7	.....Ana (Şiir) Mustafa YORULMAZ
8-10	.....Bir Mehmet Kabakasal Vardı... Hüseyin KABASAKAL
11	.....Maniler Av. Fikret MEMİŞOĞLU
12	.....1971 Yılından Bugüne Ağın Köprüsü Mehmet BALTACI
13	.....Öğrencilerin Başarısında Okul ve Ailenin Önemi Nazım ERCAN
14-15	.....Yağmurlu Bir Gün Reha İLTER
15	.....Ey İbibik Kuşu (Şiir) Ceyhun Atuf KANSU
16-18	.....Bir Ömrü Karasu'ya Gömdüler Günerkan AYDOĞMUŞ
19-20	.....Kadınların Konumu ve Çağdaşlıkla İlgisi Doç. Dr. Songül ALTINIŞIK
20	.....İçimdeki Genç Kız (Şiir) Fatma Yaşar ÇAKAR
21	.....Reftar Kalfa'ya Gazel (Şiir) A. Münir CERİT
21	.....Sensiz Zevk Vermez Oldu (Şiir) Dr. Galip UZUNCA
22-23	.....Ağın Leblebisi Yer misin? Nihat ERTUĞRUL
23	.....Vahşen-IV (Şiir) Mustafa KAYA
24-25	.....Vanlılar, Kendi Şehirleri ile Van Gölü'ne Âşıklar Av. Turgut İNAL
26-27	.....Bağcılık Fevzi ŞENER
28	.....Yazarlarımızı Tanıyalım
29	.....Fıkralar Mehmet ORHAN
30	.....Haberler
31-32	.....Doğumlar-Ölümler-Evlenmeler

HAYAT, YAŞAMAK, SANAT...*

Zafer GENÇAYDIN

“Niçin, hayat sofrasında karnı doymuş
bir misafir gibi kalkıp gidemiyorsun?”

Lucretius

Yaşamın gizine ve anlamına öteden beri akıl erdirmeye çalışan insanoğlunun en büyük meraklarından biri de ölümden sonraki bilinmezliktir. Ölümden sonra dirilme veya yaşamın süreceği inancı ise, “yok olma” düşüncesini sindirememek; ölümü kabullenememek, ölümsüz olma isteğinden kaynaklanır. Çeşitli kültürlerdeki, insan bedenini mumyalayıp saklama düşüncesi bunun en belirgin göstergesidir. Ölüm, ayrılık, bunun sonucu da yalnız kalma olgusudur. Yalnızlık, ölüm ve açlık gibi insanın en büyük korkularındandır. Öylesine dayanılmaz bir duygudur ki yalnızlık, türkülere bile dile getirilmiştir: “Ölüm Allah’ın emri ayrılık olmasaydı.”, “Ayrılık ateşten bir ok” dizeleleri bunun nasıl yakıcı bir duygu olduğunu anlatmaya yetiyor.

Ayrılığın acısına dayanamayan sevdalıların, ölümlü kurtuluş saydıklarına ilişkin birçok eser vardır! Ayrılık, yalnızlığa terk edilmektir; değersizleştirilmek, cezalandırılmaktır. Belki de bu tür duyguların yarattığı hüznün, insanın içine düştüğü umarsızlıktan kaynaklanmaktadır.

Ölümlü gelen yalnızlık ise ayrılıktan, yokluktan da öte bir anlam taşır. Adnan Binyazar, “Şairin Kedisi” adlı öyküsünde; erken yaştaki oğlunu ve ardından da eşini yitiren Cahit Külebi’nin çektiği yalnızlığının dayanılmazlığını anlatırken onu şöyle konuşturur: “Adnan, Adnan, onlar yokluklarını da alıp götürdüler.”¹

Şair, sevdiklerinin yokluklarını kendi yalnızlığında o denli derinden yaşar ki, onun için ölüm yalnızca yokluk değil, yokluğun da ötesinde, dönüşü olmayan ve onu isyan ettiren bir yalnızlıktır. Belki insanoğlunu ölümsüzlüğün çaresini aramaya iten neden, ardında büyük boşluk bırakan yalnızlık korkusudur. İnsan soyunun, yaşamdan çok ölümü düşünmesinin nedeni de buna bağlanabilir.

Organizmanın ömrünü tamamlaması olarak kabul edilen ölüm, yaşambilimcilerce, bir yok oluş değil, Lavoisier yasasında anlamını bulan bir biçim değişime olgusudur. Değil bir insanın, bir kavmin yok olması bile doğanın umurunda değildir. Çünkü doğa ne bağışlayıcı, ne çocuğunun yokluğuna ağlayan şefkatli bir ana, ne de gaddardır. O, kimseye karşı sorumluluğu olmayan, yalnızca bağlı olduğu varoluş yasalarının işlerliğini yerine getiren bir durumun adıdır. Ölüm de yaşam da doğa için birdir. Bilim adamı, felsefeci ya da sanatçı için ölüm ne anlam taşırsa taşısın, değişmeyen bir şey varsa o da ölümden kaçılmayacağı gerçeği karşısındaki umarsızlık duygusunun insan üzerinde bıraktığı etkidir.

“Sokrates’e: Otuz Zalimler seni ölüme mahkûm ettiler, dedikleri zaman: ‘Tabiat da onları!’ demiş.”²

Sokrates’in ölümü algılayıp dile getirişi, kuşkusuz şairin ya da bir kahramanın algılayışından farklı olacaktır. Ahrete inanan bir dindar için ölüm, sağlığındaki doyumsuzluklarını gidereceği bir başka yaşama geçiş anlamını taşırken; “Bütün dertlerin bittiği yere gideceğiz diye dertlenmek ne budalalık!”³ diyen Montaigne ise, acaba yaşamın anlamsızlığını mı yoksa yaşamın üstesinden gelemeyenlerin, ölümü bir kurtuluş olarak görmeleri gerektiğini mi vurgulamak istemektedir?

İnsanlık tarihi boyunca, merak konusu olmuş olan yaşam ve ölüm, yaşamın anlamı, iyiliği-kötülüğü ya da kısalığı-uzunluğu ile ilgili değil niteliği ile ilgilidir.

“Aristo, Hypanius ırmağının suları üstünde bir tek gün yaşayan küçük hayvanlar bulunduğunu söyler. Bu hayvanlarda, sabahın sekizinde ölen genç, akşamın saat beşinde ölen ihtiyar ölmüş sayılır. Bu kadcarkık ömrün bahtlısını bahtsızını hesaplamak hangimize gülünç gelmez? Ama sonsuzluğun yanında, dağların, nehirlerin, yıldızların ömrü yanında bizim hayatımızın uzunluğunu, kısası da o kadar gülünçtür.”⁴

¹ Adnan Binyazar, *Şairin Kedisi*, Can Yayınları, İstanbul 2005, s. 105

² Montaigne, *Denemeler*, çev. S. Eyüboğlu, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1964, s.69.

³ Agy., s. 69.

⁴ Agy., s. 69-70

Bundan altmış yetmiş yıl önce, ömrünü rençperlikle tüketmiş; “Topraktan öğrenip kitapsız bilen”lerden olan Ağınlı Osman Ağa ölünce, okur-yazar bile olmayan karısına: “Altmış yedi yıl birlikte yaşamak nasıl bir şey?” diye sorduklarında, o da: “Sanki bir kuş, çalıya kondu kalktı.” diye yanıtlar. “Bin yıl yaşamakla, bir gün yaşamak arasında fark yoktur.” diyen bilgenin düşüncesini böylesine güzel özetleyen bir söz var mıdır acaba!

“Hayatın değeri yaşanmasında değildir, iyi yaşanmasındadır; öyle uzun yaşamışlar vardır ki pek az yaşamışlardır. Şunu anlamakta geç kalmayın: doya doya yaşamak yılların çokluğuna değil, sizin gücünüze bağlıdır.”⁵

Yaşamın sonu olarak ölüm, varoluşun gizi karşısında insanın kendisini ‘var etme’ ve ‘hayret’ duygusu uyandırarak, merakımızı; araştırma, öğrenme, keşfetme isteğimizi güdülemede önemli bir etken olabilir. Bir anlamda, yitip gitme korkusu karşısında kendimizi unutturmamak için, yaşamı, dolayısıyla da kendimizi değerli kılma amacına dönük etkinliklere yönlendirmesi açısından, yaratıcılığın kaynağıdır da denilebilir. Çünkü insanoglu, varlığını sürdürebilmesini ve doğayı daha kolay yaşanabilir bir duruma getirebilmesini yaratıcılığına borçludur. Bu anlamda yaratıcılık, “Varoluşun zorunlu bir devamıdır. Varlığımızı yaratarak ifade ederiz.”⁶ Bu bağlamda sanat, başlangıçta yaşamı sürdürebilme eyleminin ta kendisi olmuştur ve “Hayatı anlayan zekânın, onu en ilgi çekici, en güzel şekillere sokması anlamına gelir.” Sanatın amacı, hayatı değiştirmektir. Ama Vincent van Gogh’un dediği gibi: “tamamlanmamış bir taslak olan dünya duygusuzca değiştirilirse geriye pek bir şey kalmaz.”⁷ Sanatsal yaratıcılık olmazsa, yaşam kurulaşmaya, anlamsızlaşmaya başlar. Yaşamın anlamsızlaşmaya başlaması; yapılacak bir şeyin; örneğin yaşama sevincinin, yaşam enerjisinin kalmasına, insanın kendini değersiz bulmasına, dolayısıyla da yaşamdan bıkmaya yol açar. Böylece kendini değersiz hissetmeye başlayan insan, artık yaşamdan haz duymamaya başladığı için ya kendini intihara ya da ihtiyarlığa hazırlıyor demektir.

Yaşamdan haz duymak yaşamın gizlerini anlayıp bilmektir. Aristo: “Bilmekten haz duyduğumuz için öğrenmek isteriz.” der. İnsanın evren karşısında

duyduğu hayret ve hayranlık duygusuna dayalı sorgulama, keşiflerin temelini oluşturur. Bunun temelinde de korkusuzca soru sorabilme isteği yatar. Yaşamak bir anlamda fark etmek, fark edilenlerle ilgili sorular sorabilmek ve düşünmekten başka bir şey değildir. Descartes boş yere: “Düşünüyorum, öyleyse varım.” dememiş. Yetişkinler gibi, eleştirel yetiye sahip olmamakla birlikte, doğa olayları ve yaşamla ilgili olarak, “Çocukların sordukları ve büyük insanların cevap vermedikleri sorular toplanıp da bir kitap halinde bastırılsa ne hoş bir şey olurdu! Çocukların da filozoflar ırkına mensup oldukları görülürdü.” diyor Jean Guilton ve çocukların, insanı şaşkına çeviren sorularından birkaç örnek veriyor: “Mademki iki gözümüz var, neden iki şey görmüyoruz?” / “Eğer ben gökyüzüne gitseydim, Tanrı benim oraya çıkma engel olabilir miydi?” / “Baba, Tanrı neden acaba şeytanı öldürmüyor? O zaman yeryüzünde kötülükten eser kalmazdı.”⁸ gibi sorular düşündürücü ve anlayıp kavrama isteğinin göstergeleri olduğu kadar derin düşünebilme filizlerinin de tohumlarıdır aynı zamanda.

Tıpkı çocuklar gibi imgelem dünyalarının zenginliklerinden kaynaklanan, hiç de akla uygun gözükmeyen sorular soran düşseverlere bilim çok şey borçludur. Hiçbir art düşünce gütmeyen ‘içindeki çocuğu konuşuran’, düşüncelerine ‘sansür’ koymayan, özgür düşünceli insanlar için yaşamak, bir anlamda evrende olup bitenleri fark etmek ve fark edilenlerle ilgili sorular sorabilmek ve düşünmek demektir. Örneğin: yaklaşık iki yüz yıl önceleri, Jules Verne, bugün gerçekleşmiş bulunan; Aya Yolculuk, Yerin Merkezine Yolculuk gibi romanlarını yazdığı anda, edebiyat dünyası bile, onu, ‘hayal dünyası geniş bir deli’ olarak nitelemişti. Geleneklerin ve inançların kölesi olmuş o dönemin insanların Jules Verne’i anlamaları beklenemezdi kuşkusuz. Uçmanın sadece kuşlara ve meleklerle özgü bir özellik olduğuna kesin olarak inanan biri için ay’a uçmayı hayal etmek bile günah işlemekle aynı anlama gelir. Onlar, ölümden sonraki daha mutlu bir yaşam için (!) Tanrı’ya yaranma adına bu dünyadan elini eteğini çekmeye hazır, düşünce tembelleridir ki her çağda benzerlerine sıkça rastlanır.

Uygarlık tarihi bugünkü durumunu, gerçekleri

⁵ Agy., s.74

⁶ Rollo May, *Yaratma Cesareti, Metis Yayınları, İstanbul 1998, s. 36.*

⁷ Arnold Hauser, *Soziologie der Kunst, Verlag C. H. Beck, München 1974, s. 12.*

⁸ Jean Guilton, *Düşünme Sanatı, çev. Cevdet Perin, Remzi Kitapevi, İstanbul 1968, s. 32-33.*

öğrenme uğruna itilip kakılmayı, yargılanmayı ve hatta ölümü bile göze alabilen bilim ve düşünce kahramanları Sokratesler, Brunolar, Pîri Reisler, Galileler gibi daha nicelerine borçludur; yoksa o kahramanların yaşadıkları dönemlerin para babalarına ve yetkililerine değil. Sokrates'i baldıran zehri içmeye mahkûm eden "Otuzlar Meclisi"ndekilerden kaçının; ya da Galileo'yu yargılayan engizisyon mahkemesi üyelerinden ve Galileo'nun savunduğu tezin yanlışlığı konusunda bilirkişilik yapan sözde bilim adamlarından hangisinin adını bilen var? İliada ve Odyssea destanlarının yaratıcısı Homeros'un yaşadığı Truva kentinin yöneticisini, herhangi bir soylusunu ya da tüccarını anımsayan; Rembrandt'ı aforoz eden, Michel Angelo'yu hapse atan Papa'nın; açlık sınırında yaşayan Vincent van Gogh Hollanda'sının zenginlerinden birinin adını bilenimiz var mı? "Dünyanın en yoksul insanı, paradan başka hiçbir şeyi olmayandır." diyen Schopenhauer gibi düşünelim; yenilik ve gerçeklerin peşinde koşan bilim, düşün ve sanat insanlarını yargılama erkinden başka hiçbir şeyi olmayan 'yoksul'lar unutulup gittiler, ama 'yalınayak, başı açık Sokrates' iki bin yıldır kendini savunarak yaşıyor. İnsanlık tarihi boyunca, din adına, ahlak adına ve devlet adına öldürülen birçok düşünür, sanat ve bilim şehitleri de insanlık var oldukça yaşayacaklardır. Çünkü uygarlık onların damgasını taşıyor.

Sınırsız imgelem gücüne, özgür düşünceye, yenilikçiliğe sahip olmaları nedeniyle; bilim, düşünce ve sanat insanlarından ahlakçılar ve egemen güçler hep korkmuşlardır. Çünkü yaşadıkları çağın tanığı olan bu 'şımarık çocukların ne yapacakları belli olmaz.' Platon, şairin doğuştan ihtilalci olduğunu vurgular ve "Şairin hayali... Dünyadaki şeylerin hepsinden çok daha güzel şeylerle yüklüdür"⁹ der. Çok etkileyici diyalogu Symposium'da da gerçek sanatçılar ile neyi kastettiğini anlatır: "Yeni bir gerçekliğe yaşam verenlerdir bunlar."

Gerçek sanatçı, entelektüel öğrenme aşkının ürünü olan eleştirel bilinç ve seçimci tavrın, titiz gözlem yoluyla kazandığı deneyimler sonunda, doğanın gerçeğini ya da biçimlerini estetik imgeler aracılığıyla, kendi düşüncesinde yeniden düzenleyerek ifade edendir. İşte bu yeniden düzenleme işinin adı da 'so-

yutlama'dır. Yaratıcı zekâ ise soyutlamacı zekâdır. Freud ise: "Gerçekte fantazyadan geriye doğru gidildiğinde tekrar realiteye ulaşan bir yol vardır ve bu yol sanattır."¹⁰ diyerek sanatın doğa ve yaşamla olan bağını vurgulamak istemiştir. Duyarlık kazandırmanın ötesinde, bir başka bilgi türü, bilgi edinme yolu olarak da sanat, bilime öncülük de ederek uygarlığın ve teknolojinin gelişmesine katkıda bulunur.

"Yaratmanın, keşfetmenin, düşünmenin hazzını tadan sanatçılar, bilim adamları ve filozoflar için her türlü çıkar, ün, saygınlık gibi şeylerden daha çok yaratmanın ve keşfetmenin verdiği haz önemlidir. Onlar için yaşamak, uzun süre yeryüzünde kalmak değil, düşünmek ve evrenin gizlerine varmaktır. Spinoza: "Bilge kişinin ölümün değil, yaşamın üzerine düşündüğünü söyler."¹¹ Bu çaba, 'sahip olmak' anlayışından 'olmak' anlayışına geçmek için gösterilen sürekli bir uğraşın bir parçası yönünde algılanmalıdır. Eckerhart da: "İnsanlar ne yaptıklarını değil ne olduklarını düşünmelidirler." sözüyle, 'olmak' kavramını açıklar. Olmak, "sahip olmak"ın, yani bencilik ve ben'ine bağlılığın karşıtıdır." Bir anlamda 'olmak', çok şeye sahip olmak isteği yerine çok şeye gereksinim duymadan yaşayabilmek, ruhsal doyuma ulaşmak, olgunlaşmak yönünde yorumlanmalıdır.

Gerçek anlamda gelişmişlik, yani olgunlaşmaksa, teknolojiye sahip olmakla değil, sanatın özü olan haz duyma yoluyla duyarlığı geliştirmekle gerçekleştirilir. Unutmamak gerekir ki "bilgisiz (bilimsiz) toplumlar cahil, duyarsız (sanatsız) toplumlarsa barbardır." Eğer keşfetmekten haz duymayı, sanatın güzelliklerini yaşamımızın her alanına sokabilmeyi öğrenebilseydik, hiçbir karşılık beklemezsizin yaratmanın ve değerler üretmenin gururunu yaşayabilirdik. İşte o zaman insan ilişkileri ve yaşam daha zevkli, daha düzenli olur, varoluşun anlamını daha derinden duyumsardık.

Duygu dünyamızın ve kültür yaşamımızın gidecek çoraklaştığı günümüzde yaşamak, uzun yıllar yeryüzünde kalmak değil, yaşama, çok ve anlamlı olaylar sığdırabilmektir. Eğer yaşamımız verimsiz ve anlamsız geçiyorsa, ha yaşamışız ha ölmüşüz, değişen bir şey olmaz!..

⁹ Irwin Edmann, *Sanat ve İnsan*, çev. Turhan Oğuzkan, MEB Yay. İstanbul 1991, s. 48.

¹⁰ Herbert Read, *Sanat ve Toplum*, Umran Yayınları, Ankara 1981, s. 108.

¹¹ Erich Fromm, *Sahip Olmak ya da Olmak*, çev. Aydın Arıtan, Arıtan yayınevi, İst. 1990, s. 183.

* Bu yazı 'Sözcükler' dergisinin Mart-Nisan 2007 sayısında da yayımlanmıştır.

AĞINLIYIM SÖYLEMİ BİTECEK Mİ?

S. Selami TAŞBAŞI

1997 yılı sonbaharında, Ahmet Çetin'in öncülüğünde Ankara-Atatürk Orman Çiftliği'ndeki TİGEM Salonu'nda Ağınlı hemşerilerimizin katılacağı yemekli bir toplantı tertip edildi.

Toplantıya yetmiş yakın hemşerimiz katıldı.

Toplantının ana gayesi; mevcut yönetime destek verilerek derneğin daha aktif hale getirilmesi, hemşerilerimizin sıkça bir araya gelebilecekleri bir meskenin kiralanması, ileriki yıllarda kaynak yaratılarak satın alınması, Ağınlı hanımların, Ağınlı gençlerin dernek binasında buluşturulması, tanıştırılması, kaynaştırılması idi.

Toplantıya katılanların hemen hepsi ortaya konulan düşünceleri paylaştıklarını ifade ettiler.

Dernek binasının temini maksadı ile yardım çağrısı yapıldı. Toplantıya katılanların büyük bir ekseriyeti içtenlikle kabullendiler. Yapacakları yardım miktarlarını açıkladılar. Sonraki günlerde yardım sözü verenler ödemelerini yaparak "pingeli" oluşturdular.

Dernek yönetimleri, ilerleyen dönemlerde özel toplantılar ve geceler düzenleyerek artı kaynaklar yaratmaya çalıştılar. İstenilen kaynağın yaratılmasında bu tür gayretlerin yeterli olmadığı görüldü. Başka çareler aranmaya başlandı. Eşya piyngosu tertibine karar verildi.

Dernek yönetiminde olan arkadaşlarımızın üstün gayret ve çalışmaları ile hedeflenen miktara ulaşılmamış olsa da azımsanmayacak bir gelir sağlandı.

Dernek yönetiminde olmayan bazı hemşerimiz gönüllü olarak bu çalışmalara katılarak hatırı sayılır ölçüde para topladılar.

Hali vakti yerinde olan birkaç hemşerimiz toplu para yardımında bulundular.

Neticede toplanan paralarla Ankara'da çok güzel bir daire satın alındı. Tefrişiyile birlikte, alınan daire hemşerilerimizin hizmetine sunuldu. 1997 yılının sonbaharındaki düşünce gerçeğe dö-

nüştü.

Bu hususta emeği geçen, başta yönetim kurulu-ndaki arkadaşlarımıza, yardımını esirgemeyen hemşerilerimize, o gün olduğu gibi bugün de bir daha gönülden teşekkür ediyorum. Hepsinden Allah razı olsun...

Hanım hemşerilerimiz tahminlerin üzerinde ilgi göstererek çeşitli aktiviteler gerçekleştirdiler. Bu tür faaliyetlerini daha da artırarak devam ettirmekteler. Sonuç olarak dernek binasını en çok hanımlar kullanmaya başladılar. Ne yazık ki gençlerimiz beklenen ilgiyi göstermediler. Halbuki ilk hedef onları bir araya getirmek, tanıştırmak ve kaynaştırmaktı. Olmadı, olmuyor...

Bir ara dernek yönetiminin tamamen gençlere bırakılması düşünüldü. Ancak, yönetimi oluşturacak sayıda gönüllü bulunamadı. Yönetime alınan gençler istenilen düzeyde gayret göstermediler. Görüldü ki anaları babaları gibi Ağın'a sevdalı de-ğiller.

Yeni nesil; Ağın dışında çalışıyor, Ağın dışında okuyor, Ağın dışında evleniyor, Ağınlı tanımayanlarla evleniyor, Ağın dışında çocukları doğuyor, büyüyor. Ağın'ı hiç görmeden büyüyenler çok. Ağın dışında büyüyen çocuklar Ağınlıyım demiyor. Diyenlerse ana-baba hatırı için diyorlar.

Bizler, nereli olduğumuz sorulduğunda, vilyetimizi söylemeden Ağınlıyım demekten keyif alıyoruz. Bizi tanıyan yabancılara Ağın'ı ezberletiyoruz. Ağınlı olmaktan gurur duyuyoruz...

Bizden sonraki kuşak ne yazık ki Ağınlıyım söylemini unutacak.

Çocuklarımıza, torunlarımıza Ağın'ı tanıta-cak, Ağın'ı sevdirecek bir yol keşfedilmezse, der-neklere yönetici olacak sayıda Ağınlı bulamaya-cağımızdan korkuyorum.

Dilerim korktuğumla kalırım!

ANA

(Adresine ulaşamayan mektuplar)

Mustafa YORULMAZ

Ana, hani köyden ayrılırken ben
Yolcu etmeye gelen
Kalabalığın ön saflarında durup
Başında beyaz tülbeninle
Gözyaşlarımı silerek:
'Tez gelesin oğul' diyordun ya
Boğazıma düğümlenen hıçkırıktan
'Hakkımı helal et' diyememiştin ana!
Vatan asker bekliyor diye
Duyar duymaz koştum
Çanakkale'deki cepheye
Köy önündeki tarlada
Bıraktığım sabanı
Aşağı bağı bellerken
Meşenin dibine koyduğum
Kazma ile küreği
Söyleyememiştin sana
En kötüsü de,
Dursun Emmi'den aldığım
Yarım çuval buğdayı
Anlatamamıştım,
O da değirmende kaldı ya
Ona yanarım.

Ana, hani köyden ayrılırken ben:
'Tez gelesin oğul' diyordun ya
Bugün aylardan Ocak
Yıl 1915,
Gelibolu'da bir siperdeyim...
Ayaklarım su içinde
Üstümde kar taneleri
Bir elimde tüfeğim
Düşmanı gözetliyorum
Önümde bir tas üzüm hoşafı
Diyeceğim, akşam yemeğimdeyim...
Ak koyunun yününden
Ördüğün çorabı, kaç ay oldu
Ayağımdan çıkartamadım
Siperden sipere koştuktan
Vallahi yıkayamadım.
Bu kaçınıcı siper girip çıktığım
Bu kaçınıcı taarruz
Düşmanı yarıp geçtiğim

Kefensiz toprağa verdiğim
Bu kaçınıcı şehit
Artık sayamıyorum.

Ana, hani köyden ayrılırken ben:
'Tez gelesin oğul' diyordun ya
Dün düşümde gördüm seni
Rahmetli babamla,
Yemen'den dönmeyen
Ağabeyim Osman'ı.
Birlikte oturuyorduk ayvanda
Hoş bir koku vardı
Getirdiğin ayvanda
Hepimiz gülerken sen ağlıyordun
Bense dayanamayıp:
'Ana... ana...' diye bağınyordum.
Omzumdan silkelenerek uyandım
Hasan Çavuş gülerken:
'Hayrola Ali' dedi
Bismillah çekip geldim kendime.

Ana, hani köyden ayrılırken ben:
'Tez gelesin oğul' diyordun ya
Şimdi sabah oluyor
Siperler askerle doluyor
Anlıyorum ki hücum emri verilecek
Bu hesap er geç görülecek
Hasan Çavuş bağınyıyor:
'Az kaldı ha, az kaldı' diye.
Süngümüzü taktık
Atmaca gibi bakıyoruz
Kumandanın 'hücum' diye
Kükremesini bekliyoruz
Hep bir ağızdan getirdik
Kelimeyi şahadeti
Bir solukta okudum
Öğrettiğin tüm duaları
Bilinmez, kaçımız sağ kalır geride
Bilinmez kaçımız gider rahmete
Olur ki dönmezsem sana
Köyden ayrılırken diyememiştin ya
'Hakkımı helal et ana'

19.08.2006

BİR MEHMET KABASAKAL VARDI...

Hüseyin KABASAKAL

(Geçen sayıdan devam)

2. İkinci Evlilik ve Askerlik:

Aile çemberi içinde süregelen bu tatsız olaylardan sonra yaşam normal seyrine girmişti. Bağ, bahçe, tarla işleri uğraşları, gönül acılarını az çok unutturmuştu.

1926 yılı okul tatilinde Ağın'a gelen babam, evlenme konusunu ortaya attı. Yine gelin adayları arandı. Sonunda uygun bir kız üzerinde karara varıldı. Bu, teyzem Ayşe idi. Kısa sürede gerekli hazırlıklar tamamlandı. O dönemin yöntemi olan dinsel törenle, 3 Temmuz 1926 akşamı nikah kıyıldı.

Kabasakal soyunun ikinci kolundan olan teyzemin aileye girişinden herkesin gönlü rahat ve mutlu idi. Bu rahatlık içinde güzel bir düğün yapıldı. Pederşahi aile, yine kurulmuştu. Ne var ki bu kez de amcamın askere alınma işi ortaya çıkmıştı.

3 Ekim 1926 günü, 1320 (1904) doğumlular askere çağrıldı. Çantasını sırtlayan gençler Elaziğ'da toplanmak üzere Ağın'dan ayrılmışlardı.

Bu günden terhis tarihi olan Haziran 1928'e kadar yaşanan olaylar, bu yapıtın ikinci bölümünde, 'Amcam' tarafından kaleme alınmıştır. Yeniden eve dönüncüye kadar ailenin yaşamında aşığıdaki değişiklikler olmuştu.

Yeni evlilerin ayrılışı, başta teyzem olmak üzere hepimizde üzüntü yaratmıştı. Bu ayrılık daha çok amcamı yıpratmıştı. Her ne kadar karşılıklı, sık mektuplaşma yapılmışsa da buradaki ayrılığın özlemi, oradaki askeri koşullara eklenen özlem, gün geçtikte büyüyen buruk duyguları kamçulamıştır. O dönemde ancak on günde gelebilen posta günleri sayılıyor, o gün Aba, Hasanağagilin çeşmenin başında beklemeye başlıyordu. Mektup gelirse, büyük bir sevinç ve heyecanla eve koşar, mektubu okuturdu. Mektup gelmezse, omuzları çöker, adımları ağırlaşır, yüz çizgileri derinleşirdi.

Bu arada teyzemin hamile olduğu anlaşılmıştı. Bu, ailede sevinçli bir bekleyiş yaratmıştı. Dolayısıyla, anne ve çocuğunun sağlıklı bir gelişme içinde doğumun gerçekleşmesi için gerekli özen gösterilmişti. Sonunda Aba'nın usta elleriyle bir oğlan çocuk doğdu. Kırmızı saçlı, beyaz tenli bebeğe 'Mahmut' adı verildi. Mahmut bir iki ay içinde tombul, canlı, tatlı bir bebek olmuştu. Onu o kadar sevmiştim ki, günün büyük kesimini onu sevmekle geçiriyordum.

Bir sabah ağlama sesleri ile uyandım. Olay çok acıydı. Mahmutçuk geceleyin boğulmak suretiyle ölmüştü. Beşduzlara gitmeden, yol üzerindeki Kıra Mezarlığı'na gömülmüştü.

Ağlamakla uykusuz geçirdiğim gece süresince ertesi gün girişeceğim işin kararını vermiştim. Çok masum ve çocukça olan bu kararı uygulayacaktım. Erkence giyindim. Bir kürek ve kazma alarak mezarlığa gittim. Çevrede ve yolda kimse yoktu. Yedi yaşındaki bir çocuk becerisi ölçüsünde mezarı açmaya başladım. Kafamda hep Mahmut'u çıkaracağım, yattığım odanın penceresine oturup her gün yaptığım gibi onunla oynayacağımı hayal ediyordum. Bu sırada bir ayak sesi duydum. Bir ses yavaşça: "Ne yapıyorsun Hüseyin?" dedi. Bu Hocagilden Hüseyin (Aksoy) Amca idi. Düşüncemi anlattım. Hüseyin Amca, gayet inandırıcı bir konuşma ile: "İyi düşünmüşsün, ama bunu akşam güneş batarken yapman gerekir. Şimdi eve gidelim, akşam seninle gelir birlikte çıkarırız" diyerek beni eve getirdi. Bu işin fizyolojik yönüyle yanlış olduğuna inandırıldım.

Melek yüzlü bu tatlı çocuk, bugün bile anıların baş köşesinde yerini ve canlılığını korumaktadır.

3. Amcamın Askerlik Dönüşü:

Sayıllı günler, ne kadar çok olursa olsunlar, bir gün bitiyordu. Amcam, yirmi dört aylık yurt görevini bitirip sapsağlam yuvaya dönmüştü.

Bu dönüş, aile içinde bir bayram havası oluş-

turmuştu. Ona sarılmak, güneşten yanmış yanaklarını öpmek için paylaşamıyorduk. Hepimiz sevinç gözyaşları döküyorduk. Şırmak'ta başlayıp, Ağın'da biten, haftalar süren yaya yolculuğunun yarattığı yorgunluk, bu mutlu kavuşmanın sevinciyle amcamdan uçup gitmişti sanki. Karşılıklı yaşanan iki yıllık ızdıraplı ayrılık bir anda unutulmuş gibiydi.

Kavuşmanın heyecanı biraz dinince, hepimiz O'nun çevrede bir şey aradığını, gözlerini teyzeme çevirerek bir şeyler sorar gibi baktığını gördük. Aba, o derin sezişiyile şöyle konuştu: "Mehmet, biliyorum Mahmut'u arıyorsun. O uyuyor diye seni oyalamayacağım. Şu sevinçli anımızda seni üzecek bir haber vermek istemezdim. Ama nasıl olsa öğrenecektin. O, iki aylıkken öldü. Seni o mihnetsiz yaşamın içinde üzmemek istemedik, sakladık. Allah sana ve anasına uzun ömür versin. Allah verdi ve aldı. Daha çok Mahmut'larımız olacak inşallah."

Sakin, sabırlı, hoşgörülü amcam, birkaç damla gözyazı dışında, geçirdiği ruhsal sarsıntıyı gizlemeye çalıştı.

Kısa sürede aile içi ahenk ve düzen başlamış, yaşamın zorladığı işler sürdürülmeye başlamıştı. Ağın'ın tekdüze yaşamı, her zamanki yorucu, usandırıcı temposuyla sürüp gidiyordu. Bu sırada teyzem tekrar hamile kalmıştı. Aba'nın sözleri gerçekleşmişti. 9 Nisan 1932 tarihinde ikinci Mahmut doğmuştu.

Bu doğum, önceki acıyı az da olsa unutturmuş, amcamı ve teyzemi sevindirmişti. Doğumlar birbirini izlemiş, 17 Şubat 1933'te Hatice, 1934'te Ali doğmuştu.

1923 ile 1933 arasında doğmuş olan kardeşlerim Gülsüm, Ahmet, Osman ve Şadan, bibimizin çocukları Fahriye (Öğünç) ve Fahrettin (Tözün) ve amcamın çocukları, ailenin yaşamında gürültülü, ancak mutlu bir ortam yaratmıştı.

Denilebilir ki bu mutluluk 1933 yılına kadar sürmüştü. 26 Ağustos 1932 tarihinde yitirdiğimiz dedemizle, bir hafta aralıkla aramızdan ayrılan bibimizin eşi Hasan eniştemiz, bu mutluluğu gölgeleyen acı olaylar arasına girmişti.

Teselli için gelen dostlar, 'büyük ölümlere rahmet, geride kalanlara uzun ömürler' dilemişlerdi. Ne yazık ki, insan yaşamının 'ezeli ve ebedi' kanunu, teselli ve temennilerle duraklamıyor, doğa kanunları, kendi doğrultusu ve hükümlerine göre ezip geçiyordu. Keşke yakınların ve dostların dilekleri geçerli olsaydı.

B. KABAKASAL AİLESİ'İNİN UFKUNDA KARA BULUTLAR

1. Orta Ev Yaptırma Girişimi:

1933 yılı sonuna kadar aile, dede evinde (Cemal Serttaş'ın mülkiyetine geçen) yaşıyordu. Bu ev, Ali dedemizin teyzesinden dedemlere kalmıştı. Bu nedenle 'Halagilin ev' olarak tanınırdı. Bu eve son dönemlerde Nakısgilden alınan iki oda eklenmiş ve büyük ölçüde onarım da yapılmıştı. Ancak, yine de ailenin rahatça yararlanacağı bir duruma getirilememişti.

Bu durum karşısında babam, şimdiki evin arsasını komşumuz Salih Dayı'dan (Çelik) satın aldı ve inşaat malzemesi sağlamaya başladı. Bir yandan Kıra'daki ocaktan beyaz, Karataşlık'tan granit taşı çıkarılmakta, Ağın'dan ve köylerden ağaç malzemeler alınmaktaydı. Bu malzemelerin taşınmasında, öbür hayvan sahiplerinin yanında amcamın büyük çabası ve payı vardır.

Evin planı iki kardeşin evi olacağına göre düşünülmüş ve uygulanmıştı. Evin temeli, 1931 yılında atılmış ve iki yılda bitirilmişti. Ne yazık ki, evin bitirilişi aileye huzur ve mutluluk getirmemiş; ufukta beliren kara bulutlar bir felaket habercisi olarak ailemizin üzerine çökmüştü. İnşaatın en yoğun çabalarının geçtiği sırada, bizim katırın kejkeresinden taşları boşaltan amcamın sağ alt çene bölümündeki bir şiş gözüme ilişti. Önce arı soktuğu için şiştiğini sanmıştım. Sorunca, farkında olmadığını söyledi. Elimle kontrol edince şişen kesimin kemik kadar sert olduğunu saptadım.

Durum üzüntü vericiydi. Ailede büyük üzüntü ve telaş başlamıştı. Bu sıkıntılı günlerde ortaokuldaki eğitimim nedeniyle Elazığ'a gitmiştim. O dönemde İstanbul'da bulunan bibimlerle yapılan yazışmalar sonunda, amcamın İstanbul'a gitmesine karar verildi.

Okulda iken, arandığıma dair haber verilmişti. Amcamı ziyaret odasında beni beklerken buldum. Beni görmeden gitmeye gönlünün elvermediğini söyledi. Kendimi tutamadım. Ağlayarak sarıldım...

O gün trenle Elazığ'dan hareket etti. İstanbul'a gidişi, ameliyat oluşu ve Ağın'a dönüşüne ait herhangi bir kayıt tutmamıştı. Yazacaklarım kişisel anılarıma dayanmaktadır.

Amcamın Gülhane Hastanesi'nde yapılan muayenesinde konulan teşhise dayanarak yapılan operasyonu, Mim Kemal (Öke) gerçekleştirmiştir. Ne yazık ki operasyon başarılı olmuşsa da alt çene kemiği alınmıştır.

Amansız hastalıktan kurtarılması, O'nun yoksun kaldığı çene kemiğinin ve kaybolan güzelliğinin yarattığı acıyı biraz olsun unutturmuştu. Amcam uzun süre, uğradığı bu felaketin sarsıntısını yaşamıştı. Çenesinde meydana gelen bu çöküntünün görünümünü gizlemek için bir atkı bağlamıştı. Zamanla bu uygulama gereğini de duymaz olmuştu.

Her ne kadar yaşam normal düzeyine kavuşmuş görünümünde idiye de, amcam ve ailenin öbür bireylerinin içinde, bir geri tepmenin gizli korkusu, inceden inceye sürüp gitmişti.

2. Felaket Zincirinin Orta Halkası:

Şöyle böyle dengeye kavuşmuş olan ailenin yaşamı, yeni bir bunalımla dalgalanmıştı. Amcamın çenesinin ameliyatlı kesiminde kabarmalar başlamıştı. Önceki feci deneyimin verdiği alışkanlıkla vakit geçirmeden İstanbul'a ulaşmak gereğinde karara varılıyor. Ancak, ev inşaatı ve babamın emekli olarak (maaşsız) görevden ayrılması dolayısıyla büyük bir mali kriz yaşanmaktadır. Yine de, her olanak kullanılarak İstanbul'a gönderilmesi gerçekleştiriliyor. Bu sırada ben, askeri lise onuncu sınıfta bulunuyordum. Amcam, 7 Şubat 1935 günü İstanbul'a gelmişti.

Bu günden sonra yaşadığı acıklı olayları bütün ayrıntılarıyla düz yazı ve şiirleriyle anlatmıştır. 15 Temmuz 1935 gününe kadar uygulanan tedavi çabaları, umutları ve hayal kırıklıkları bu anı-

larda yansıtılmıştır. Bu dönemin maddi ve manevi bunalımlarını birlikte yaşamıştık. Ona sıkıntılı evrelerinde mali yönde bir yardımda bulunamamanın ızdırabını hâlâ yaşamaktayım. Darıgilin Mevlüt Dayı ve eşi Gülsüm Abla insan üstü bir özveri ile ona kucak açmış, bu hastalığın ağır yükünün altına girmişlerdi. İyilikseverliğin olağanüstü bu temsilcilerini minnetle anar, sonsuz rahmet dilerim.

Onunla, Ağınlı Mehmet Sabit'in Divanyolu'ndaki kahvesinde buluşur, okul dönüş saatine kadar dolaşır ve dertleşirdik. Acı duygularını ve sıkıntılarını benden saklar, o halinde bile beni teselli etmeye çalışırdı.

Ağır bir hastalığın, zorunlu olması gereken bir hastaneye yatırılması hususu sağlanamamıştı. Amcam, durumunu belirten zülfiyâre dokunur bir konuşma yapmış, o anda kahvede bulunan Akşam gazetesi muhabiri, olayı gazetesine yazmıştı. Sağlık işleri ile ilgili kurum, şaşırtıcı bir ilgi ve duyarlılık göstererek, Etfal Hastanesi'ndeki tedavisinin yatırılarak sürdürülmesini sağlamıştı.

Ne yazık ki, Alman uzmanların titiz röntgen uygulamalarına karşın olumlu bir sonuç alınamamıştı. O'nu ziyarete gittiğim bir gün doktoruna giderek durumu sordum.

Alman doktor, çaresizlik belirleyen bir el hareketiyle tıp biliminin bu hastalık karşısında yenik düştüğünü, hastanın son günlerini çoluk çocuğu ile geçirmesinin en iyi bir çözüm olduğunu söylemişti.

Bu katı sözlerin on yedi yıllık bir ruh üzerine yapacağı sarsıntıyı gizleyerek, doktorun önerisini söyledim. Sükûnetle dinledi: "Hüseyin, en doğrusu da bu" dedi.

O'nu Haydarpaşa'dan uğurlarken, bu ölüm ayrılışının kahriyle ezildiğimiz halde bu korkunç duyguyu birbirimize hissettirmemeye çalıştık. Trenin tiz düdüğü sesi duyulmaz olduğu zaman gözyaşlarımla, hıçkırıklarımla kendimi bitkin bir durumda vapurun tehna bir köşesine atmış, kana kana ağlamıştım.

(Devam edecek)

MANİLER*

Av. Fikret MEMİŞOĞLU

Dağda harman olur mu
Aşka ferman olur mu
Yana yana kül oldum
Küle derman olur mu

Garibim yüziüm gülmez
Kimseler halim bilmez
İçerim kurt kuş yemiş
Kapalıdır görölmez

Eşik eşik arası
Buldum atlas parası
Göz gördü gönül sevdi
Nedir bunun çaresi

Gece çıktım ayaza
El ettim ben beyaza
Öyle bir yâr sevdim ki
Hem okuya hem yaza

Eğirdim kelep ettim
Şam yolun Halep ettim
Ölmüyesi yâr için
Ölümü talep ettim

Gemideyim gemide
Ayağım yemenide
Aradım bulamadım
Şam'ı da, Yemen'i de

Ekin ekim düzlere
Diken oldum gözlere
İşte ben gidiyorum
Harput kalsın sizlere

Gemi gelir yan verir
İskeleye şan verir
Şimdi zaman kızları
Huvardaya can verir

Eşiğen baş koymuşum
Bağırma taş koymuşum
Gözümden akan kandır
Adını yaş koymuşam

Gül açılmış bahane
Bülbül durmuş divane
Evvel kadrin bilmedim
Şimdi oldum divane

Evin barkın var mıdır
Dört yanın duvar mıdır
Yüreğimden kan gider
Hiç haberin var mıdır

Hapishane yapısı
Asma kilit kapısı
Ben gözüme aldırđım
Hem idam hem hapis

Evde ipek halıyım
Halının halhalıyım
Bana değme jandarma
Ben bir yiğit malıyım

Harputtan aldım bakır
Yosmam gözlerin çakır
O çakır gözlerine
Kurban olsun bu fakir

Garibim bu gülşende
Baykuşlar ötüşende
Gariplik ne çetinmiş
Baş yastığı düşende

Harputta çalışırım
Derdimi danışırım
Ağam izin verirse
Yârime kavuşurum

* Harput Halk Bilgileri, Elazığ Kültür Derneği Yayınları No: 2, Elazığ 1995, Sh: 113-114

1971 YILINDAN BUGÜNE AĞIN KÖPRÜSÜ

Mehmet BALTACI

1975 yılı başlarında, Karayolları 8. Bölge (Elazığ) Müdürlüğü'ndeki yol yapım çalışmaları ile ilgili Genel Müdürlüğe bilgi vermek ve ihtiyaçlarımızın karşılanması için görüşmelerde bulunmak üzere geçici görevle Ankara'ya gönderildim.

Genel Müdürlükteki görüşmelerimiz Yapım Dairesi Başkanlığı'nda 3-4 gün devam etti. Kendilerine Bingöl deprem yolları, Devlet Su İşleri adına yapılan rölakasyon (bağlantı) yolları, feribot rampaları ve normal programdaki yollarda yapılan çalışmalar hakkında bilgi verdim ve bunların yanı sıra ihtiyaçlar konusundaki talebimi de ilettim.

Dönemin Karayolları Genel Müdürü, çok takdir ettiğim ve saydığım, Karayolları teşkilatına ilk girdiğim 1968 yılında müdürlüğümü yapan Celaleddin Dursun idi. Celaleddin Bey'e ziyaret için uğradım. Kendisine Elazığ Bölgesinde inşaatı devam eden yollarla ilgili bilgiler verdim, çok memnun oldu. Keban göl seviyesinin tam kotuna ulaşmadan, feribot rampa ve rampa bağlantı yollarının acilen yapılmasını istiyordu.

Bu bağlamda, DSİ Genel Müdürlüğü adına yapılan bu işlerle ilgili olarak da kendisine detaylı bilgiler verdim. Çalışmaların yeterli seviyede olabilmesi için ek olarak 12 milyon TL ödeneye ihtiyacımız olacağını söyledim. (Bu miktar paranın karne katsayısı dikkate alındığında bugünkü değeri 2.100.000 YTL'sına tekabül etmektedir.) Bu ödenekle, çalışacağımız öncelik arz eden projeleri kendisine anlattım. Çalışma taslağını kendisi de onayladı ve özel kalem müdürüne; DSİ Genel Müdürü Hazım Tütüncüoğlu Bey'i aramasını söyledi.

O dönemde, DSİ adına yapılan Keban Barajı rölakasyon yolları, feribot rampaları ve feribot rampa yollarının yapımı; DSİ Genel Müdürlüğü ile Karayolları Genel Müdürlüğü arasında akdedilmiş bir protokole göre, Karayolları Genel Müdürlüğü'nün Merkez Bankası'ndaki 23 no.lu hesabına DSİ tarafından yatırılan paralarla gerçekleştiriliyordu.

Genel Müdürümüz; DSİ Genel Müdürüne, DSİ adına yapılan Keban Baraj Gölü altında kalan yollarla ilgili çalışmalar hakkında genel bir bilgi verdikten sonra, 1975 yılı için ihtiyacımız olan 12 milyon TL ek ödeneğin 23 no.lu hesaba yatırılmasını kendisinden rica etti ve bu talep DSİ tarafından da olumlu karşılandı. Karayollarının ek ödenek talep yazısını DSİ Genel Müdürlüğü'ne kendim elden götürerek takip ettim. İstedığımız ek ödenek 1-2 gün içinde Karayollarının Merkez Bankasındaki hesabına intikal etmişti.

12 milyon TL ödeneğin dekontunu yanıma alarak gönül rahatlığı içinde Elazığ'a döndüm.

Bölgede, Bölge Müdürü ile görüşerek bu ödeneğin

proje bazında dağılımının aşağıdaki gibi olmasına karar verdik:

a) Ağın-Karamağara arasındaki 8 km'lik feribot bağlantı yolunun yapımı için 8 milyon TL ayrılması,

b) Pertek, Çemişgezek ve Başpınar feribot rampa ve rampa bağlantı yolları için 4 milyon TL ayrılması.

Ağın-Karamağara arası 8 km'lik bir mesafeydi. Bu kesime ait daha önce yapılmış bir güzergâh etüt çalışması da yoktu. Yolun baraj gölünü takip ederek geçmesi en uygun ve ekonomik çözüm olarak görülmüyordu. Ama biz, Balcılar (Apuşma) üzeri Aladağ'a çıkıp oradan Ağın'a inen güzergâh etüdü üzerinde de durduk.

Alternatif güzergâhları, daha önceki yazımda da bahsettiğim gibi dönemin Ağın Belediye Başkanı Sadi Kapı-sız'la birlikte gezdik. O bize, güzergâhla ilgili yararlı bilgiler verdi ve yardımcı oldu. Kendisine burada bir kez daha teşekkür ediyorum.

Yoğun çalışmalar sonucu, Bölgede yaptığımız görüşmelerde en uygun ve ekonomik çözümün Keban Baraj Gölü'nü takip eden sahil güzergâhı olduğuna karar verdik. Proje ve ihale için metraj çalışmalarımız bu güzergâh esas alınarak devam etti. İşin yaklaşık 1.Keşif Bedeli'nin 8 milyon TL mertebesinde olduğunu tespit ettik. Ayrılan ödenekle 1975 yılı içindeki Ağın-Karamağara arası yol inşaatının stabilize yol olarak bitirilmesi mümkün olabilecekti.

İşin ihalesini Emek İnşaat adına Elazığlı bir firma aldı ve çalışmalara hızlı bir şekilde başladı. Müteahhit, şantiyesini şu anda Jandarma Çeşmesi mevkiinde bir yere kurdu. Şantiyenin açılışı kurban kesilerek yapıldı. Açılışa, Elazığ'dan Yapım Şefi olarak servisimin bütün personeli ile katıldım. Çok güzel ve neşeli geçen bu yemeğe Ağın Belediye Başkanı Sadi Bey de davetliydi.

Yol yapım çalışmaları örnek bir çalışma temposu içinde devam etti. Yol yapımı sırasında karşılaşılan güçlükler elbirliği ile tasfiye edildi. 8 km'lik bağlantı yolu, sanat yapıları ve toprak işleri ile birlikte o yıl içinde tamamlandı. Alttemel (stabilize) malzeme, yaklaşık 50 km'den (Kozluk Çayı) çekildi. Yağmurlar başladığı için, çekilen alttemel malzemenin çamura batarak yok olması ihtimaline karşı o yıl içinde yola serim işlemi yapılamadı. Bu malzeme uzun yıllar serilmeden yol üzerinde kaldı.

Ağın tarafındaki bağlantı yolu yapım çalışmaları 1975 yılında devam ederken, Keban tarafındaki 15 km'lik Keban-Arapkir Ayrımı-Karamağara rampa arasındaki kesimde de proje yapımı için arazi etüt çalışmalarına devam edildi. Bu kesimin de 1976 yılında muhakkak ihale edilip yapımına başlanması gerekiyordu. Gelecek sayıda bu kesimdeki yol yapım çalışmalarımızla ilgili anılarımı bulacaksınız.

ÖĞRENCİLERİN BAŞARISINDA OKUL ve AİLENİN ÖNEMİ

Nazım ERCAN

Bir işi başarmak için; değişik yapı ve nitelikteki engelleri aşmak, sorunları çözmek zorundayız. Bu nedenle, yaşam bir uğraşlar dizisidir diyebiliriz. Uğraşlarımızda başarılı olmak için de var gücümüzle didinir, dururuz. Öte yandan, yaşam çizgisi boyunca birçok başarısızlıklarla karşılaşır, onların acılarını da yaşarız. Başarma önemli bir gereksinimdir. Aynı zamanda sağlıklı bir kişiliğin ve mutluluğun da temel nedenlerinden biridir. Çocuklarımızın eğitim ve öğretim sürecinde başarılı olmasında üç temel faktör vardır. Bunlar; çevre, okul ve ailedir. Şimdi bunları sırayla inceleyerek, çocuklarımızın gelecekte başarılı birer birey olarak topluma katılmasında nelerin yapılması gerektiğine bir bakalım.

ÇEVRE: Eğitimcilerimiz, çocukların geldiği çevreyi iyi tanımalı ve çevre incelemesi yapmalıdır. Çünkü eğitim ve öğretimde çevrenin önemi büyüktür. Eğitimcilerimiz; çocukların ekonomik durumlarını, ulaşım ve yaşam tarzını, sosyal yapısını bilirse, eğitim süreci içinde kendisi başarılı olduğu gibi öğrencileri de kişilik kazanır. Çevre incelemesi objektif olarak yapılmalı ve uygulanmalıdır.

OKUL: Eğitimciler, sınıftaki öğrencilerin farklı ailelerden geldiğini asla unutmamalıdır. Temel eğitim, kişilerin istikballerini belirlemede çok önemli bir özelliğe sahiptir. Öğretmen, öğrencilerini sosyal yapılarıyla birlikte iyi tanımalı, davranışları olumlu yaklaşımlar içerisinde düzeltme yönüne gitmelidir. Okul çalışmalarında geleceğimizin teminatı olan yavrularımızın sorunlarının çözüme kavuşturulmasında Aile-Öğretmen işbirliği çok büyük önem taşımaktadır. Başarının temel anahtarlarından biri de budur.

Başarı hiçbir zaman tek yönlü olamaz. Okul, öğretmen ve aile, başarının temel taşlarıdır. Öğretmen, öğrencisinin zayıf ve başarısız olduğu konularda sabırla ve azimle bilgilendirmeye devam etmelidir. Eğitimcinin, temel eğitimde aynı zamanda

bir çocuk psikoloğu gibi davranması gerekmektedir. Çocuğun okulu sevmesi, derslerinde başarılı olması için unutulmamalıdır ki öncelikle öğrencinin öğretmenini sevmesi gerekmektedir. Burada da eğitimcilerle zorlu bir görev düşmektedir. Dersi bir angarya olmaktan çıkarıp çocuğun gözünde zevkli bir oyun haline dönüştürmek, başarıyı da beraberinde getirecektir. Ulu Önder Atatürk'ün söylediği gibi, "Yeni nesil öğretmenlerin eseri olacaktır."

AİLE: Çocuklarımızın başarısında aile içi eğitimi çok önemlidir. Çocukların sorunları, sabırla ve bilimsel yaklaşımlarla çözümlenmeye çalışılmalıdır. Çocuğu azarlayarak, kızarak değil, yapıcı bir ilişki içerisinde ona sorumluluk ve kişilik kazandırarak başarılı olmasını sağlayabiliriz.

Aileler, çocukların okulda aldıkları görev ve ödevleri çözmeye yardımcı olmalıdır. Bu işi önemsemelidirler. Okul dönüşü, ailenin evde; gel bakalım bugün okulda neler yaptın, neleri öğrendin, hangi ödevler verildi türündeki yaklaşımları, hem çocuğu derse karşı motive edecek, hem de başarıyı getirecektir.

Aileler, çocukların ders ve okul hayatlarıyla yakından ilgili olmalıdırlar. Öğrencinin, ders ve okul durumunun ailesi tarafından takip edilmekte olduğu izlenimini edinmesi gerekir. Çocuğumuzu devamlı kontrol altında tutmalıyız ve onu çok iyi tanımalıyız. Zorunlu olmadıkça onları evde yalnız bırakmamalıyız. Sürekli yanlarında ve destekçisi olduğumuzu bir şekilde onlara göstermeliyiz.

Sonuç olarak, geleceğimizin teminatı olan çocuklarımızın ileride toplumda başarılı birer birey olarak yer almasında şimdiden yapılması gerekenleri yapalım. Okul-Aile ilişkisini pekiştirelim. Böylece ülkemizin geleceğini başarılı gençlere teslim etmiş oluruz.

Yazımı Ulu Önder Atatürk'ün "Bir ülkenin geleceği, o ülke gençliğinin eğitimine bağlıdır" sözleriyle noktalyor, aydınlık günler diliyorum.

YAĞMURLU BİR GÜN

Reha İLTER

Yağmur, sicim gibi yağıyor, rüzgârla birlikte... Böyle kararsız deli dolu havayı camdan seyretmeyi çok severim. Ancak, dışarı çıkmam gerek... Çünkü, Zerrin bekliyor.

Her şeyim tamam. Sokağa çıktım. Şemsiyemi açmamla, anında telleri ters döndü. Düzelttim... Bir iki adım daha derken yine bir sert rüzgâr... yine ters döndü!.. Geri dönemem, gitmem gerek. Telin ucunu tutup rüzgârın geliş yönüne doğru çevirdiğimde, şemsiyenin bozulmadığını fark ettim. Bu mübareğin ne yönden eseceği de belli değil. Bir yandan uçuşan eteklerime sahip çıkmaya çalışırken, bir yandan da şemsiyeyle savaşımlı sürdürüyorum. Çocukluğumda, hep rüzgârlı havalarda şemsiye ile uçulur mu diye düşünürdüm? Bugün ise artık uçamayacağımı biliyorum.

Tüm gayretime karşın zaman zaman dengem bozuluyor, eskiden olsa fırlatır atardım. Şu anda onu düşünemiyorum bile. Öyle sıkı tutuyorum ki, uçmasın, ters dönmesin diye bu uyduruk şemsiyeyi.

Bir anda, evden çıkarken yanıma para almadığımı fark ettim. Neyse, metro istasyonuna varmadan, bir bankamatik var; oradan çekerim, diye düşündüm. Hem şunun şurasında ne kadcarcık yolum kaldı ki, diyerek de kendimi teselli ediyorum.

Gel de hayran olma... Eski dönemlerde bankadan para çekmek için uzun süre beklemek gerekti. Ya şimdi? Cumartesi-pazar, gece-gündüz değişmiyor... Hayatımız ne kadar da kolaylaştı bu alanda, diye düşünerek bankamatiğe doğru yürüyorum. İki kişi sırada... Karşıdan gelen bayanla, aynı anda kuyruğa yaklaşıyoruz. Bayanın elindeki bir miktar para ve banka kâğıdından, onun daha önce para çektiğini anlıyorum. Kadının, kahverengi, dalgalı dağınık saçlarının ucunda su damlacıkları vardı. Bana telaşlı biri gibi geldi. Göz göze gelmedik, ama benden önce kuyruğa girdi.

Başıma dert olan şemsiyeyi yine kontrol etmeye çalışıyorum. Öndekilere ve arkamda yeni oluşan kuyruktakilere zarar vermesin diye... Önümdeki telaşlı bayana sıra geldi. Ne yaptığını göremiyorum, ancak işin oldukça uzadığını fark ediyorum. Çok bekledim, sabırla bekliyorum, ama içim içimi de yiyor. Geç kalacağım. Kuyruktan çıksam olmaz, çünkü param yok. Beklemek zorundayım.

Bu arada oldukça yaşlı bir çift, önümdeki bayanın yanına yanaştı. Eyvah, bir bunlar eksikti diye içimden

geçirirken, yaşlı bayan: “Kızım bir de buna bakıver.”, diyerek, elindeki bankamatik kartını uzattı. Bir anda ne yapacağımı şaşırıp, kararsız kaldım. Önümde, bir türlü kendi işini beceremeyen bir kişi, eh, bir de hiç bilmeyen ve yardım isteyen ikinci bir kişi! Dayanamadım: “Hanımefendi, lütfen sıraya girer misiniz?”, dedim. Yaşlı bayan: “A kızım, o yabancı değil ki, benim gelinim.”, demez mi! “Fark etmez, sıra benim, üstelik hiç zamanım da yok, lütfen arkaya geçer misiniz?”, dememle, bu kez de yaşlı adam: “Ne car car konuşuyorsun, öldün mü?”, demesin mi! Ölmedim, ama ölmekten beter oldum. Boğazımda sanki bir şeyler düğümlendi, gözlerim doldu. Sesim titreyerek, yalnızca: “Haksızlık yapıyorsunuz. Size hakkımı yedirtmem...” diyebildim.

Hani insan, rüyasında koşmak ister koşamaz, konuşmak ister konuşamaz, kavga etmek ister edemez, işte tam anlamıyla öyle oldum. Hiç sevmem tartışmayı, hele de yaşlı ve yabancı biriyle...

Çok üzülmüştüm. Karşımdaki adam ise hâlâ söyleniyordu. Şemsiyeyi kolumun altına sıkıştırıp, kulaklarımı tıkadım.

Önümdekiler daha sonra ne yaptılar bilemiyorum, birden çekildiler. Birkaç dakika içinde kendi işimi bitirdim. Ama ben de bitmişim. Koşar adımlarla metroya bindim, boş bir yere yığılırcasına oturdum. Allak bullak olmuştum. Boğazımdaki düğümden yutkunamıyor, nerdeyse boğuluyordum.

Metrodan inince Zerrin'e koştum. Koltuklara gömüldük. Çay içerken koyu bir sohbete daldık.

Yaşlı adam, haksızlık, yapılan terbiyesizlik... Kafamın bir yerinde gidip geliyor, aklımdan çıkmıyordu.

Laf lafi açtı, Zerrin'in o sıcaklık, o tatlı sohbetleriyle unuttum yaşadığım tüm olumsuzlukları...

***

Sabah, radyatörün çıtırtısı ile uyandım. Biraz sonra o da sustu. Ortam öyle sessiz ki, ev halkı derin bir uykuda. Yavaşça kalktım. Parmaklarımın ucuna basarak salona geçtim. Yeni yeni ortalık aydınlanıyor.

Oh, bayılıyorum bu ortama. Yapılacak en güzel şey okumaktır. Adnan Binyazar'ın, Merkez Kitaplar arasında yayımlanan, kapağında çok hoş çizimler bulunan “Elif ile Mahmut” kitabını elime aldım. Adı, ba-

na bir aşk öyküsünü çağırıyordu. Başladım okumaya.

Adnan ağabeyin kitaplarını uzun yıllardır okuma- ma karşın, kendisiyle konuşma- tanışma olanağım ol- mamıştı. Bundan yıllar önce, bir gece, Şadan Teyzem- lerin evlerinin önündeki bahçede, kalabalık bir grup oturuyordu. Bizim de o gruba katılmamızdan biraz sonra, bir bayanla bir erkek izin isteyerek ayrıldılar. Gidenlerin, Adnan Binyazar ile eşi olduğunu daha sonra öğrendim. Onlarla tanışma fırsatını kaçırdığım için çok, ama çok üzülmüştüm.

Bu duygularımı, daha sonraları Ağın'da değişik kişilerle paylaştım. Bir konuşma sırasında, Ersan Gündüz: "Reha, sana söz ... Ağın'a bir daha geldiğin- de seninle mutlaka tanıştıracam." demişti.

Geçen yaz, Ersan sözünü tuttu. Boğucu bir öğlen sıcaklığında, sevgili Adnan Binyazar ağabeyimizle Ağın'daki evimize geldiler. Kitaplarında; sırasında hüngür hüngür ağlatan, kimi kez kahkahalarla güldü- ren, yoğun duygu seli içinde o uçtan bu uca savuran o müthiş yazar, işte karşımdaydı. . .

Şaşırılmıştım, bu benim için gerçekten büyük bir onurdu. Ve çok şanslıydım. Uzun uzun sohbet edildi. İnsan, yazarını tanıyınca kitabını da daha başka türlü okuyor.

Ağın'daki bu ortam bir film şeridi gibi gözlerimin önünde tekrar canlanıyor. Okumayı sürdürüyorum. Çünkü olayların etkisinden kurtulamamıştım. Yapılan davranışı bir türlü kabullenemiyor ve bu davranışı ken- dime yediremiyordum. Neden sanki böyle bir olay ya- şamıştım? Adam resmen hakaret etti. . .

Kendimi bu düşüncelerden soyutlamaya çalışıp, tekrar kitaba dönüyorum.

Ben, Binyazar'ın kitaplarını ders çalışır gibi oku- rum. Zaman zaman bir sözcüğü, bir cümleyi defalarca okumam, üstünde düşünmem gerekir. Bu nedenle, ya- vaş yavaş, sindire sindire okumayı sürdürüyorum. Ma- sal tadında. . . Kitap, beni yıllarca geriye, o masalları çok okuduğum çocukluğuma götürüyor.

Masalda bir derviş var. Çocuğa bilmece soruyor: "O köt adam, dili var sözü yok." İşte ben bu cümlede çakılıp kaldım. Bir anda beynimde kocaman bir şim- şek çaktı. Nasıl ferahladım, nasıl bir aydınlığa çıktım, anlatamam.

Evet, bilmecede sözü edilen; o çünkü adam, kötü bir adamdı. Dili vardı, ama sözü yoktu!

Binyazar, sana binlerce, ama binlerce kez teşekkür ediyorum.. Beni hiç kimse bu kadar etkili teselli ede- mezdi. Ben bile!

Kalemine, yüreğine sağlık.

EY İBİBİK KUŞU

Ceyhun Atuf KANSU

Derdim nedir bilir misin?

Ey garip ibibik kuşu.

Söylesem bölüşür müsün,

Ey garip ibibik kuşu?

Yaz sıcaklığında duyduğum,

Vadilerin içli sesi.

Gölgesinde uyuduğum

Sükûn dolu yaz öğlesi.

Nerede gümüş şadırvan,

Bol gölgesinde çınarın?

Aşığıyım şırıldayan,

Gönlüme akan suların.

Bayılıcı içdelerde,

O sarı sarı çiçekler.

Eski baharlar nerede,

Bizi hangi dağda bekler?

Az mı uyudum sesinle,

Benim içli, garip kuşum?

Ben de senin gibi, dinle,

Bir garip derde düşmüşüm.

Ey iyi kalpli ibibik

Benim kırlarımın kuşu!

Bir serin rüyada ibrik,

İçinde uyur gözyaşı.

Anneciğim benim kıırım,

Koşsam bir uçtan bir uca.

Dertlerimi unuturum

Çiçekli yollar boyunca.

Uzakta bıraktığım ev,

Komşu kızımın gülüşü,

En büyük acıları sev,

Sev diyor ibibik kuşu.

BİR ÖMRÜ KARASU'YA GÖMDÜLER!..

Günerkan AYDOĞMUŞ

Onu diğer nehirlerden hep ayrı tutardım. On-
da bir coşku, bir hırçınlık, bir umursamazlık var-
dı. Hele ilkbahar ayları gelip de, dağ yamaçların-
daki karlar erimeye görsün; ondaki uğultu, onda-
ki çırpınış gittikçe artardı. Karasu'nun yamaçla-
rındaki dağ köylerinin hepsi de onun sesiyle uyur-
lardı. Kimi yerde "MURAT", kimi yerde de "KA-
RASU" derlerdi adına. Yıllardır hep aynı yolu iz-
leyip akmış, aynı yere koşmuştu. Tanrı, onun ya-
rınını çevresindekilerin kaderiyle eş tutarak sökül-
mez bir çivi, bozulmayan bir yazı misali alınları-
na vurmuştu. O, sularını bazen tertemiz aşk hikâ-
yelerine, bazen de hasret dolu yüreklerine akıt-
mıştı.

Kargapazarı Dağları'ndan yola çıkarken nice
çayları, nice dereleri bağrına basardı. Aşağı ke-
simlere indiğinde ise, Munzur'un sarp eteklerini
oyarak derin vadiler meydana getirirdi. Onun yol
boyu süren homurtusu Keban yakınlarında Murat
Suyu'nun derinliklerine gömülerek kaybolurdu.
Keban'dan sonra ise taa, Basra Körfezi'ne kadar
Fırat olup akardı. Karasu boylarındaki köyler
onunla sarmaş dolaştılar. Yaz aylarında ekin tarla-
larının bunaltıcı sıcağını onun kumlu, çakıllı kıyı-
larında yüzerek giderirlerdi. Kimi yerde ise kaya-
başlarına oturan yağız delikanlılar, "Yine bugün
dağda duman var" diye bir uzun hava tuttururlar,
ya da "Fırat kenarında yüzer kayıklar" türküsünü
söylerlerdi. Bu içli, yanık sesler bazen karşı kıyı-
lara kadar uzanır, bazen de Karasu'nun homurta-
larına karışarak kaybolurdu...

Bugün Karasu boylarındaki köylerin çoğu
yok artık!.. Alçaklı yüksekli tepeler, karı eksilme-
yen Munzur Dağları'nın yamaçları onun homur-
tularını duymuyorlar. Kargapazarı Dağları'ndan
yola çıkarak Keban'dan sonra Fırat olup akan bu
suyun ağzına gem vurulmuş! O, şimdi bir ulu, bir
koca göl olmuş artık!.. Onun yuttuğu köyler, bağ-
lar, bahçeler ise geçmişten yana acı ve buruk hatı-
ralar olarak kalmış. Dün kıyılarında sürülerini su-
layan çobanlar, yaz sıcaklarında sularıyla serinle-

yen Anadolu köylüsü göç edip gitmiş! Bu çilekeş
insanlar yeni topraklarda, yeni şehirlerde bir baş-
ka umutla yaşamaktalar. Ama içlerinde yine de gi-
derilmeyen bir boşluk, bir hasretlik vardır. Baba
ocağının hasretliğidir bu! Emeklerini verip, terle-
rini döktükleri topraklara ve Karasu'ya, Murat'ın
gürültüsüne hasretliktir bu...

***

Bir yaz ikindisinin hafif serinliği çökerken,
gölün suları yavaş yavaş kıyılara doğru gidip gel-
meye başlamıştı. Bu gidiş gelişler sürdükçe kıyı-
lardan bir şeyler alıyor, sonra da aldıklarını çeke-
rek diplere götürüyordu. Bu çıplak sahillerin ses-
sizliğini çoğu zaman büyük bir gürültü ile çöken
bir yar, bir kaya parçası bozuveriyordu. Buralar-
daki toprak ilk kez suya doymaktaydı. Ama yine
de çıplaktı her taraf. Otların boyu her zaman oldu-
ğu gibi yine bir karışı geçmiyordu. Siz kumu ol-
mayan bir akarsu, bir göl veya bir deniz düşünēbi-
lisiniz? Burada ise kıyıları bataklık, kayalık, ya
da dik yarmalar halindeydi. Kimbilir belki yıllar
sonra bu sahiller de kumlanıp çakıllaşverecekti.
Aslında dünyanın her yerinde ilk baraj göllerinin
kıyıları hep böyle olurdu. Alabildiğine uzanan
ağaçsız, otsuz, kumsuz kıyıları bir garip duygu ve-
rirdi insana. Gölün altında kalan tepeleri, dereleri,
köyleri önceden görüp, onların eski yerlerini de
düşünürseniz, benliğinizi acı bir duygu kaplar.

Güneş yüksek dağlara doğru alçalırken, serin
bir rüzgâr esmeye başladı. Biraz sonra yanık bir
Anadolu türküsü dalgalar halinde kıyılara vurdu;

*"Bu dağlar meşe dağlar
Vermiş baş başa dağlar
Yârim küsmüş gidiyor,
Koymayın aşâ dağlar."*

Bu içli Anadolu türküsünü sonuna kadar din-
ledi. Sesin geldiği yana bakmadı bile. Hafiften
esen yelle birlikte toz bulutu gibi kıyıları yalayan
bu ses, bir çobanın akşam türküsüydü. Nitekim az
sonra kıyıları yeniden sessizliğe büründü... Otur-

duğu yerden karşı kıyıları baktı; ince bir sis halinde dağ köyleri ilişti gözlerine; hepsinin adlarını hafifçe mırıldandı. Zaten o köylerin çoğunu barajdan önce gezmişti. O sıralar Karasu'yu karşıya hep "apat"la geçerlerdi! "Aha şu kıyıda ki Savuk Köyü. Daha yukarda düzlükte Karasar var. Onun yanındaki..." Durdu, o köylerden tanıdıkları aklına geldi. Eski günleri yeniden yaşıyormuş gibi oldu! Hayalinde canlandırdığı hatıralar bir anda gözlerini buğulandırdı... Uzun bir süre daha daldı gitti!.. Buralardan uzak kalalı tam on yıl olmuştu. O, köyünü gölün derinliklerine gömerken de göz yaşlarını tutamamıştı! Hem göç başladığı zaman ağlayan sadece o değildi ki, nedense yurtlarından, yuvalarından ayrılmak yaşlılara daha çok zor gelmişti!.. Kolay değildi bu; yıllardır dertlerine yanıp, toylarına, düğünlerine kanan bu insanlar, bir anda bilmedikleri şehirlere dağılıvereceklerdi. Kimi İstanbul'un, İzmir'in, kimi de bir başka şehrin insanları olacaktı. Onlar ayrılırken bir daha kavuşmanın, görüşmenin zorluğunu çok iyi biliyorlardı! Bu yüzden birbirlerine daha sıkı sarılıp vedalaştılar. Göçün sürdüğü o günlerde köyü terk eden herkes mutlaka mezarlığa uğruyordu. Birden Dursun Çavuş'u hatırladı; boynuna öyle ağlayarak sarılmıştı ki, "Hey gidi koca ömür hey!.." dedi... Sanki yaşanılan o günler; bağ ve bahçelerle birlikte suya gömülüp gitmişti! Yeniden uzaklara doğru baktı; dudakları aralandı, fısıldar gibi, "Ne kadar vefasızmışız!.. Zor muydu bir mezeri galdırmağ! Bari anamla babamın mezerini galdırsaydım!.. Hey gidi hey, onları da suya gömdük!.." şu suyun altında kalan dede yadigârı tarlalar, evler sanki dün geceden kalan rüya gibi bir şeydi.

O bunları düşünürken, çoban çoktan tepeyi açarak kaybolup gitmişti. Oturduğu yerden kalkmak bile istemedi. Köyde yaşadığı küçük olaylardan tut da, muhtarlık seçimlerine varana kadar hepsini tek tek gözlerinin önüne getirdi. Bir ömrün yaşandığı topraktan, yurttan kopmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti! Belki de köyün evleri, bağ ve bahçeleri su altında kalmasaydı, ayrılık ona bu kadar zor gelmeyecekti. İçinden "Hepsi de yalanmış" diye geçirdi. Sanki uzun kış gecelerinde anlatılan devli, perili masallardakine

benzer bir sihir, koca köyü taşı ile, toprağı ile alıp götürmüştü!.. Götürmüştü de, sadece Dursun Çavuşları, Ali Dayıları, Ahmetleri bırakmıştı burada... şu anda köylülerinin çoğunun yerlerini dahi bilmiyordu. Zaten on yıldır içini kavuran hasret onu iyice bitirmişti. On yıl sonra tekrar bu topraklara gelirken, "Bari köyümün su altında kalmayan dağlarını, tepelerini görürüm" diyerek yola çıkmıştı. Köyüne duyduğu hasreti az da olsa gidereceğini umuyordu. Göçten sonra yerleştiği şehre hâlâ alışamamıştı. Gözlerini göle doğru yeniden dikti; Yaşadığı ömrü burada sanki yeniden yaşıyor gibiydi. Göle yakın bu düzlükte oturalı saatler olmuştu. Onu kurduğu bu hayallerden ardında duyduğu ayak sesi kurtardı, "Emi, ciğaran var mı?" Yerinden yavaş yavaş kalktı, geriye döndüğünde o sesle göz göze geldi; tanıdığı, kendi köylüsü Deli Hakkı idi bu!.. Hakkı'yı tepeden tırnağa süzdü ve, "Beni tanıdın mı Hakkı?" dedi. Bir yandan da cebinden sigarasını çıkarıp Hakkı'ya doğru uzattı. "Hee, niye tanımayacakmışım, Salim Dayı'sın!" dedi. Hakkı, verdiği sigarayı çakmağı ile yaktıktan sonra, "Sen buralarda mısın Hakkı?" Hakkı yanan sigarasından derin bir nefes çekti, Salim Dayı'nın yüzüne bakmadan, "Ağın'da galirim" dedi. Onu tanıyanlar Hakkı'nın çok önceleri akıllı olduğunu bilirlerdi. Hatta bir ara evlenmişti bile... Ama daha sonra karısı ile geçinemediler. Bir süre sonra karısı da kaçıp gitti... Onun ayrılışından sonra Hakkı giderek değişmeye başladı. Zaten fazla bir zaman geçmeden aklını da iyice yitirdi. Hakkı, hayatının bir kısmını Elaziğ'da akıl hastanesinde geçirdi. O, akıl hastanesinde iken hayattaki tek kardeşi bir trafik kazasında ölmüştü. Böylece Hakkı köyünde yapayalnız kaldı. Son zamanlarda Baraj istimlakinden payına düşen parayı bir vasiye verdiler. Parayı alan vasi, kasabada boş bir dükkân kiralayarak Hakkı'ya yatacak yer temin etti. Zaten o, günlerinin büyük bir kısmını dağları, bayırları gezerek geçirirdi. Bazen gece bile gezdiği olurdu. Hakkı, yanan sigarasından derin bir nefes daha çekti. Çevresine iyice baktıktan sonra olduğu yere çömeldi. Salim Dayı, Hakkı'ya köyü arayıp aramadığını sordu; Hakkı gözlerini göle dikerek, "Köy

suyun altında kaldı Salim Dayı!” dedi. Daha sonra Salim Dayı kalkıp Hakkı’nın karşısına oturdu. Güneş gün batısınca yükselen dağların ardına kaymak üzere idi. Hakkı’yla birlikte çok şeyler konuştular... Gölün çırpınırları biraz daha artmıştı. Salim Dayı durmadan konuşuyordu; “Mezze-ki’de ne bostan olurdu Hakkı!.. Yenice’de benim gavaklığı bilirsin, onun üst başında bir su çıkardı ki, o suyun tadını heç bir yerde bulamadım!” Hakkı hep Salim Dayı’yı dinliyordu. Bazen gülümsüyor, bazen de, “Oralar da suyun altında kaldı Salim Dayı!” deyip lafa giriyordu. Bir ara Salim Dayı, “Bizim köy mü güzel yohsam Ağın mı?” dedi. Hakkı bir süre göle doğru baktı, gözünü gölden ayırmadan, “Bizim köy güzeldi ama şimdi o da suyun altında...” dedi. Salim Dayı sürdürdü konuşmasını, “Hatırlırsın, bir gün Allıgilin Mustafa bir domuz vurmuştu da, onu taa, Bodanalardan köye kadar sana taşıtmıştı!” Hakkı gülererek, “Hatırlırım...” dedi. Bir müddet konuşmadan sustular. Salim Dayı gölün karşı kıyılarına yeniden baktı, gözüne ilk Savuk Köyü ilişti, “Hakkı” dedi, “Bir gün Bekir’le Savuk’a düğüne gidecektik, suyun kenarında apata binlik, suyu geçerken apat Kırçan’ın Gölü’ne girdi. O gölü bilirsin ya, anaforu çoktur.” Hakkı, Salim Dayı’nın sözünü yine kesti, “O göl de suyun altında kaldı!” Salim Dayı konuşmasına devam etti; “Göl bizi epeyim döndürdü! İşte tam o sırada Bekir’in löküsü göle düşmesin mi! Bekir az daha gendini göle atacaktı, ama ben birahtım! Neyse, düğün dönüşü Bekir mektebin yangın gancalarını alarak gölde löküsünü aradı, ama bulamadı...” Salim Dayı anlatırken güneş de artık kaybolmuştu. Akşam ezanına yakın bir zamanda yerlerinden kalktılar. Yol boyunca yine hep Salim Dayı konuştu. Bazen Hakkı’ya sorular soruyor, bazen de geçmişini anlatıyordu. Onların üzerinde yürüdükleri yol köyün eski yolu idi. Yıllardır gidilmeye gidilmeye üzerinde yaban otları, çakır dikenleri bitmiş, sonra da kuruyup kalmışlardı. Az mı yürümüşü bu yolu... Şimdi bile gözünü kapasa hiç şaşırmadan Ağın’a giderdi! Her Cuma günü köyün büyük bir kısmı ilçeye cumaya giderlerdi. Alacaklarını da alır, tekrar köye dönerlerdi. İşte şimdi bu yol gidilip gelin-

meye gelinmeye sanki yol olmaktan çıkmıştı. Bir süre sonra gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlarken, Ağın’ın ışıkları da göründü. Salim Dayı iki gündür geldiği Ağın’dan yarın ayrılacaktı. İlçenin girişinde Hakkı’ya veda ederek kaldığı eve doğru yürüdü.

***

Asırlık çınarın altı yine kalabalıktı. Oyun oynayanlarla gevezelik edenlerin sesleri, taa uzaklardan duyuluyordu. Başında asker şapkası, omzunda yırtık bir ceketle gelen Hakkı, çınarın altında تنها bir köşeye oturdu. Kenar masalarda oturanlardan biri çaycıyı çağırarak, “Hakkı’ya bir çay yap” dedi. Hakkı bu sesi duymadı bile. Az sonra önüne konulan çayı kimin ısmarlamadığını sormadan yudumlamaya başladı. Bitişik masada oturan gençlerden biri Hakkı’ya dönerek, “Hakkı’nın köyünü yeniden suyun üzerine çıkarmışlar!” dedi. Bu sözün üzerine masada oturanlar gülüşerek Hakkı’ya baktılar; O, duymamış gibi davranırdı... Hakkı’nın kendilerine bakmadığını gören bir başka genç, “Sizin köyü çıkarmışlar Hakkı, git de bak...” dedi. Hep birden yeniden gülüştiler. Hakkı çayını bitirmeden kalktı, çarşıya yukarı yürüyerek kaybolup gitti...

***

Fırat’ın kollarından birisiydi Karasu. Ağzına gem vurulmaz, önünde hiç durulmazdı. Ondaki homurtu ve ondaki gürültü nedendir bilinmezdi. Ama gün geldi, önüne set çektiler Karasu’nun... O koca nehir göl oldu artık. Işık olup aktı Anadolu’nun evlerine!.. Hep ışık yağdırdı bu kez... Işık yağdırdı da, insanları yurdundan yuvasından da etti... Karasu boylarında şimdi Baraj Gölü var! Yeni büyüyen yavrular Karasu’yu tanımazlar bile... Onunla başlayan hikâyeler, onun kıyılarında yaşanan olaylar masaldır onlara. Tıpkı Kaf Dağı’nı anlatan masallar gibi... Sanki bir sihir, bir büyü aldı götürdü Fırat boylarını!.. Evet, yeni yetişen çocuklar eski Karasu boylarından bahsedilirken böyle sanacaklar. Oysa barajın yurtsuz, yuvasız koyduğu ve geçmişlerini suya gömdüğü insanlar; Dursun Çavuşlar, Salim Emmiler barajla gelen acı gerçeği sadece onlar bilecekler!..

KADINLARIN KONUMU ve ÇAĞDAŞLIKLA İLİŞKİSİ

Doç. Dr. Songül ALTINIŞIK

Türkiye’de her yıl 05 Aralıkta Kadına Seçme ve Seçilme Hakkı Verilmesi, 08 Martta ise Dünya Kadınlar Günü, çeşitli etkinliklerle kutlanmaktadır. Geçtiğimiz günlerde de 08 Mart Dünya Kadınlar Günü nedeniyle basın, televizyon, sivil toplum örgütleri ve siyasi partilerce birçok yayın, toplantı, panel ve söyleşiler yapılmıştır. Özellikle, 22 Temmuz 2007 tarihinde yapılacak erken genel seçimler nedeniyle, siyasilerin de kadınlara yönelik bazı demeçleri, kota konusundaki görüşleri oldukça anlamlıydı!

Kadın-erkek eşitliği; gelişme, kalkınma, Batılılaşma ve modernleşme diye nitelendirilen “çağdaşlaşma”nın ölçütlerinden biridir. Türkiye’nin kalkınmakta olan bir ülke olarak, kadın-erkek eşitliğinde okuma-yazma oranı ve kadının toplumdaki statüsü açısından çağdaşlaşma amacı ile tutarlı görünümlere sahip olduğunu söylemek kolay değildir. Örneğin 2000 nüfus sayımına göre 15 ve daha yukarı yaş grubundaki toplam okur-yazar nüfus içinde kadınların oranı yüzde 78,5’dir. Kadınların hâlâ yüzde 21,5’u okumaz-yazmazdır.

Kadının toplumdaki statüsünü çalıştığı ya da çalışabileceği meslekler açısından açıklamak mümkündür. TÜİK’in 2000 nüfus sayımı verilerine göre, toplam çalışanlar arasında kadınların oranı yaklaşık 1/2’dir. Buna karşılık, çalışan kadınların meslek gruplarına göre dağılımına bakıldığında daha çok düşük statülü alanlarda yoğunlaştığı görülmektedir. İlimi ve teknik elemanlar, serbest meslek sahipleri ve bununla ilgili diğer meslek grubunda çalışanların yüzde 10’u kadındır. 1990 nüfus sayımında bu oranın yüzde 7 olduğu dikkate alındığında bu durum az da olsa bir gelişme olarak nitelendirilebilir. Yine TÜİK verilerine göre, 2005 yılı itibariyle, çalışan kadınların “kanun yapımcılar, üst düzey yöneticiler ve müdürler”, “profesyonel meslek

mensupları”, “yardımcı profesyonel meslek mensupları” ve “büro ve müşteri hizmetlerinde çalışanlar” olarak oranı yüzde 2,63’dür. 2001 yılında ise bu oran yüzde 2,31’dir. Verilen tüm bu istatistiki veriler, çalışan kadınların daha çok tarımsal alanda ve düşük statülü meslek gruplarında yoğunlaştığını göstermektedir.

Kamu ve özel kesimlerde çalışan kadınların sayısı gittikçe artmaktadır. Özellikle iki sektör, eğitim ve bankacılık, kadınların yoğun çalıştıkları alanlar içinde ön sırayı almaktadır. Örneğin kamu kesiminde çalışan her üç kişiden biri Milli Eğitim Bakanlığı kadrosunda çalışmaktadır. Bankacılıkta ise bu oran yaklaşık yüzde 36’dır. Bu iki sektörden bankacılık kesiminde çalışan kadınların statüleri bilinmektedir. Eğitim sektöründe, ilköğretim ve genel liselerde çalışan kadınlar öğretmenlerin yüzde 45’ini oluşturmaktadır. Ancak, kadın öğretmenlerin bu oranı, öbür sektörlerde olduğu gibi, yönetim düzeyindeki oranları ile tutarlı bulunmamaktadır. Her iki okul türünde okul müdürlerinin sadece yaklaşık yüzde 3’ü kadındır.

Kadın-erkek eşitliği açısından, okuma-yazma ve kadının toplumdaki statüsü ölçütleri yönünden Türkiye’de kadınların çağdaş bir konumda olmadığı anlaşılmaktadır.

Gelişmeler karşısında: Genel bir bakışla, çalışma yaşamında iki önemli nokta gözlenmektedir. Birincisi, Türkiye’deki gelişmelerin toplumsal yaşama gittikçe daha uygar bir görünüm kazandırdığı; kadınların, çalışma yaşamının her alanında yaygınlaşmaya başladığıdır. Yukarıda sergilenmeye çalışılan görünüm, uygun koşullar sağlandığında, yönlendirildiğinde, var olan engeller kaldırıldığında ya da azaltıldığında, kadınların statü sağlayan mesleklere de yerleşebileceği kanısı güçlenmektedir. İkincisi, kadınların çalışma yaşamındaki bu sayı artışı yönetim

alanında aynı oranda değildir. Yönetim statüsünde çalışanlar içinde kadınların azlığı dikkat çekicidir. Bu durum, çelişkili ve aykırı bir gelişmedir. Yukarıda özetlenmeye çalışılan olumlu yasal düzenlemelere karşın, sergilenmeye çalışılan uygulamadaki çelişkili ve aykırı durum karşısında çalışmanın bir doğurgusu olan yükselme ya da yönetici olma konusunda Türk kadınları, yönetimdeki yerlerini almak için mücadele etmektedir.

Türkiye; bu konuda erken kararlar almış, ileri adımlar atmış bir ülke olmasına karşın, kadınların toplumsal yapı içindeki işlevlerine ilişkin çağdaş yargılara, açık tutumlara girmiş görünmemektedir. Türk kadınının çağdaş bir konumda olmadığını belirtmek gerekir. Örneğin bir kısım uğraş alanlarının erkeklerle özgü olduğu kamısı, yaygınlığını korumaktadır. Özellikle üst düzey yöneticilikler kadınlar için uygun görülmeyen görevlerin başında gelmektedir. Bütün söylediklerim, kentli, okumuş kadınların durumuna ilişkin. Köylerde, kasabalarda yaşayan, halk kültüründe kalmış kadınların durumunun ise ayrıca ve önemle üzerinde durulması gerekir. Kadın hakları derken önce onları düşünmek gereği de madalyanın öbür yüzüdür ve çok acı vericidir.

Sınırlı olsa da, öbür çalışma alanlarında olduğu gibi, kadınların, getirildikleri yöneticilik görevlerini de başarıyla sürdürdükleri söylenebilir. Kadınların çalışma ve yöneticilik alanlarında başarısız olacaklarına ilişkin hiçbir veri yoktur.

Kadınların cinsiyet ayrımından kaynaklanan sorunları sadece yükseltimle sınırlı kalmamaktadır. Yükseltim dışında eğitim, iş bulma, ücret eşitsizliği ve sosyal haklardan yararlanmada da büyük sorunlar yaşadıkları bilinmektedir. Türkiye’de çalışan kadınların oranı, Avrupa Birliği (AB)’ne üye ülkelerle karşılaştırıldığında da çarpıcı sonuçlar vermektedir. 2005 yılında AB’nin 27 ülkesinin ortalama kadın istihdam oranı yüzde 56 iken, Türkiye’de bu oran yüzde 23.5’dir.

İÇİMDEKİ GENÇ KIZ

Fatma Yaşar ÇAKAR

İçimde bir kız ağlıyor
Susturamıyorum,
Çok genç benden
Tam on altı yaşında
Avutamıyorum...
Ele avuca sağlamaz
Haşarı mı haşarı
Ayak uyduramıyorum...
Ben güz bahçelerinden
Son gülleri toplarken
O, bulutlar üstünde
Kanatlı bir kuş gibi.
Bazen hıçkırık olup
Dökülüyor gözlerimden
Çoğu kez dertleşip,
Konuşuyor benimle:
“Seni mutlu eden benim
Bana karşı koyma” diyor.
Bazen alınyorum,
Utandırıyor beni...
Neşeli mi neşeli
Coşturuyor çevresini
Hiç kış yaşamıyor
Hep baharında yaramaz
O da benim gibi
Sevmiyor geceleri!
Geceler kasvetli
Geceler karanlık, öcü gibi
Geceler değirmen taşı
Geceler insafsız
Öğütüyor beni yavaş yavaş
Geceler uykusuz...
Kış sarmış beni
Yaşamım duman duman
O var ya, içimdeki genç arkadaşım
Odur beni yaşama bağlayıp
Dünyada avutan.

REFTAR KALFA'YA GAZEL

A. Mûnir CERİT

Koparmışlar seni bilmem hangi bahçeden
Henüz koklanmamış el değmemiş bir beden.

Güzel, çok güzel olmalısın sen Reftar
Satmışlar belli Saraya bir içimlik su iken.

Bilmem kaç kez aldı tüm yaşamında Hünkâr
Yatağına seni, hazırlanıp beklerken.

Bende ne kaldı bilemezsin sen Kalfa
Bütün bu kırık zıfaf öykülerinden.

Senin o rast peşrevin, o ağlamaların
Arada dik başlı mahura giden.

Saz semaini dinledim ağlayarak
Bilmem ustalar ne duyar bu inlemelerden.

SENSİZ ZEVK VERMEZ OLDU

Dr. Galip UZUNCA

Dolaşsam da ben böyle hüznümle diyar diyar
Teselli vermiyor hiç ne dostlar ne ağyar
Hazin son yolculuğun yaktı beni zâr-ü zâr
Sensiz zevk vermez oldu gayri bu alem bana.

Hasretinin hüznüyle gülşende güller soldu
O terk-i diyarınla hayatım zindan oldu
Şu zavallı gönlüme elem ve keder doldu
Sensiz zevk vermez oldu gayri bu alem bana.

Garip garip yaşarken böyle pür melâlimle
Bir teselli ararım nakşolan hayalinle
Perişanım harabım bu öksüz ahvalimle
Sensiz zevk vermez oldu gayri bu alem bana.

AĞIN LEBLEBİSİ YER MİSİN?

Nihat ERTUĞRUL

Bir haftalık tatil için Antalya'da yerimi ayırtmıştım ki, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin son sayısı elime ulaştı. Hasretle ve merakla dergimizi okurken, dergide yazısı bulunan yazarlardan birisinin ismi bilhassa dikkatimi çekti. Bu isim hiç de yabancı gelmiyordu bana, Feyzullah Arslan... Hemen, dergimizin 'Yazarlarımızı tanıyalım' sayfasını açtım. Evet, o idi... Eski emniyet genel müdür yardımcısı ve basın sözcüsü... 3 farklı yüksek okul bitirmişti, 2 alanda master yapmıştı. Bu kez dergimizdeki yazısını daha bir dikkatle okudum. Kel Mahmut Köyü'nün isminin nasıl Gül Mahmut olduğunu bu yazı sayesinde öğrendim. İşte o anda, halen Antalya Emniyet Müdürlüğü görevini sürdüren bu kişi ile tanışarak yöremiz üzerine mülakat yapmaya karar kıldım. Antalya'ya geldiğim üçüncü gününde de kendisine telefon açarak randevu istedim. Sağ olsun beni kırmadı, görüşme talebime olumlu yanıt verdi.

İki saat sonra makamında buluşmaya karar verdik. Yani 13.30 da... Avrupa'nın bana öğrettiği dakiklikle, 13.25'de Antalya Emniyet Müdürlüğü binasının önünde idim. O anda, kapının önüne hızla yanaşan sivil plakalı bir araç dururken, içinden Doğu Anadolu'lu oldukları hemen belli olan 3 şahıs indi. Ortadakini tanımakta gecikmedim. Bu, Antalya Emniyet Müdürü Feyzullah Arslan'dı.

Feyzullah müdürün özel kalem sorumlusu, Hakan Saygıner... Rütbesi, emniyet amiri. Soy ismi gibi saygılı bir memur. Bana ısrarla, beklerken ne içeceğimi sordu. Elma çayında karar kıldık. Odacı sağ olsun bana kuşburnu çayı getirmez mi!.. Hiç de sevmem kuşburnunu, gülüştük. İkinci çayım elma oldu.

Yirmi, yirmi beş dakikalık bir bekleyiş sonrasında Feyzullah Arslan'ın odasında idim. Ben, zaten bu odanın pek de yabancı sayılmazdım. PKK'nın Antalya'da aktif olduğu senelerde Alman gazeteleri için iki kere il müdürleri ile röportajlar yapmıştım. Odaya girdiğimde dikkatimi ilk çeken şey duvarlardaki plakelerin çokluğu oldu. Tüm duvar plaketlerle doluydu. İkincisi ise karşılanmamın pek sıcak olmadığı!.. İlk tanışma faslı geçince hava yavaş yavaş yumuşadı. O asık yüzlü müdür, tabir caizse ufak ufak gülmeye başlamıştı bile. Hele hele laf Ağın'a gelince, Feyzullah Arslan'ın keyfi tam manası ile yerine gelmişti. Bu arada müdürlük odası pek de boş kalmıyor, kişiler yanlarında bolca getirdikleri selamlarla işlerini takibe uğraşıyorlardı. Müdür bey bir ara, bu işlerin hepsi zaten normal yollardan olabilecek şeyler diyerek bir açıklama yapma zaruretini duydu. Düşündüm, acaba soğuk karşılanmamın nedeni belki benim de bir işimin olduğu düşüncesi miydi diye? Hani olur ya!

"Aslımı sorarsanız Sivas-Gürünlüyüm. Ama ben kendimi Ağınlı olarak da görürüm..." diye söze başladı Feyzullah müdür. Akabinde, gülerekten hemen ekledi: "Ben zaten sizin Vahşen Köyü'nün fahri hemşerisiyim. Dolayısıyla otomatikman Ağınlı olmuş oluyorum." dedi. Gürün, Ağın, Vahşen bağlantısı kafama takılmıştı. Merakımı ve tereddüdümü gidermek için, bu ilintiyi kendisine sordum. Aldığım yanıt oldukça ilginçti. "Eski Emniyet Müdürlüğünden İsmet Ağın ile TRT'de görev yapan Haluk Yılmaz, Ağınlıdır. İki de çok sevdiğim yakın arkadaşlarımdır. Elazığ Emniyet Müdürlüğü görevini sürdürdüğüm yıllarda, bir gün hep beraber Haluk'un köyü olan Vahşen'e gittik. Sene kaç dersiniz, 1999... Köyün o zamanki muhtarı, Faruk isimli çok efendi eski bir öğretmen. Epey muhabbetten sonra: 'Müdürüm, biz Vahşenliler seni çok sevdi, gel seni bizim köylü yapalım.' dedi. Ben de kendisine: 'Kırk yıllık Kâni olur mu yani?' lafını hatırlattım. Bunun üzerine: 'O zaman siz de fahri hemşerimiz olursunuz.' dedi. 'Haydi, o zaman olayım.' dedim. Hemen köyün defterini getirdiler, adıma deftere kaydederek beni Vahşenli yaptılar. İşte o günden bugüne Vahşenli ve mahşere kadar da Ağınlı oldum." diyerek, Vahşenli olmasının hikâyesini kısaca özetledi.

Ağın denince aklına ilk ne geldiğini sorduğumda, fazla beklemedi bile. Cevabı zaten hazır: "Kültür, insanlık, saygı, medeniyet, feribot, adam gibi adamlık..." ve son olarak da: "Doğunun, Batısı..." dedi. Tüm Ağınlılar adına gururlandım. Bölgeyi çok iyi tanıyan eski Elazığ Emniyet Müdürü, Bölgedeki eğitimin yüksekliğine değinirken bir tekerlemeyi de sözlerine eklemeyi geçemedi: "Ağın'dan, Eğin'den, Darende'den, Gürün'den! Buralardan eğitimi insanlar çıkar..." diyordu...

Sohbetimiz sıcak bir muhabbete dönüşünce, duvardaki plaketleri nereden aldığını şaka yollu sordum. Hemen yerinden kalkarak, bana aralarından sadece ikisini gösterdi. 'Zülküf Ağar Vakfı' yazıyordu üzerlerinde. Yani, Mehmet Ağar'ın rahmetli babasının Vakfı... Diğerlerinin üzerinde de ülkemizin dört bir yöresinin isimleri vardı. Sormanın esas nedeni ise, şimdiye kadar bu kadar çok plaketi bir arada görmemiş olmamdandı.

Ağın'ı, Ağınlıları ne kadar sevdiğini anlatmaya devam etti Feyzullah Arslan... Ağın havası koklamış insanları bile çok sevdiğini anlattı. Onları etrafında görmekten duyduğu memnuniyeti, hoşnutluğu dile getirdi. Öyle ki; 2000-2002 yılları arasında Ağın'da görev yapmış olan Komiser Züleyha Tayanç'ı bile yanına almıştı. Kendisini hemen çağırarak: "Ağınlı hemşerimiz," diye beni tanıştırdı. Müte-

vazı, hanım bir bayan, Züleyha Tayanç. Ancak, müdürünün yanında pek de rahat değildi. Onun için kendisine, kısaca: “Ağın’ın, Ağınlının neyini beğendiniz?” diye sordum. Aldığım cevap gayet kısa oldu: “İnsanlığımı...” Kendisine teşekkür ettim. Gözlerinin içi parlayarak güldü.

Feyzullah Arslan artık yerinde duramıyordu. Birden seri bir hareketle arkadaki dolabın kapağını açarak önüme bir tabak leblebi koydu. Şaşırdığımı görünce de hemen ekledi: “Hakiki Ağın Leblebisi.” Sahiden şaşırmıştım! Bu şaşkınlığım kendisine ayrı bir keyif vermişti, gülüyordu; hem de pek neşeli... “Ziyattın Ağın ağabeyim, Ağın’dan göndermişti. Biliyorsunuzdur, rahmetli oldu...” dedi, sesi titreyerek. Belliydi ki ona karşı büyük bir sevgi ve saygısı vardı. Almanya’dan Antalya’ya geliyorum ve emniyet müdürü bana Ağın leblebisi ikram ediyor. Nasıl şaşırmayayım ki! Benim de artık keyfim yerine gelmişti.

Konu Ağın’dan, Ağınlılardan açılmışken, dostlarının gönderdiği selamları da kendisine iletmeyi unutmadım. Kimlerden mi? Başta dergimizin editörü Altan İter olmak üzere, Batman Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Erhan Güder ve onu yakından tanıyan daha bir kaç kişi... Memnun olduğumu hissettim, sevdiğini gördüm.

“Elazığ’da görev yaptınız, Elazığ size ne hatırlatıyor?”, sorusunu sordum bu sıcak insana. Başımı biraz öne doğru eğerek: “Elazığlı bana, ben Elazığlıya benzerim. Ben neysem Elazığlı da odur” sözlerinin ardından: “Gakgoşlar gelir aklıma... Keban gelir, feribot ile yaptığım Ağın-Çemişgezek yolculuğum, bunlardan en mühimi de nizami park etmiş inekler gelir aklıma.” dedi, yılların müdürü. Son olarak da ekledi: “Adam gibi adamı olan bir bölgedir Elazığ yöresi...”

Yarım saatliğine geldiğim odada zaman akıp gitmişti. Ne benim canım gitmek istiyor ne de Feyzullah müdür beni gönderiyordu. Birden yine tekrar yerinden kalktı ve dolapların birinden iki kitap çıkardı. Kendisi yazmıştı. İmzalararak bana hediye etti. Birinin adı ‘Gül, Güldür, Düşündür.’, diğeri ise ‘Polisin Hatıra Defterinden.’

Bu arada fotoğrafçısını çağırarak bir de hatıra fotoğrafı çekirdi ve birini bana verdi. Artık gitmeliydim... Şöyle bir zengin kalkışı yaparak hafifçe koltukta doğruldum. Devletin müdürünün zamanını zaten yeteri kadar çalmıştım. Yavaşça ve istemeye istemeye yerinden kalktı. Ağın ve tüm Ağınlılara selam ve hürmetlerini iletmem ricasından sonra, ağır ağır vedalaştık, sarıldık. Yapabileceği bir şeyin olup olmadığını da tekrar sormayı ihmal etmedi Feyzullah müdür. Vedanın sıcaklığı olmasa bile çok sıcak bir veda oldu.

Odanın kapısından çıkarken tekrar baktım, eli havada. Son sözleri ise hâlâ kulaklarımda: “Ağınlılara kapım hep açıktır, açık kalacaktır. Hepsine selamlar, hoşça kalsınlar...”

VAHŞEN-IV

Mustafa KAYA

adı tezek
hani samanla yoğurup
çemirleyip pantullarımızı
çiğnediğimiz mayıs
kıvam bulunca
nerede duvar vardı
avuç avuç yapıştırılır
kurutmaya bırakılırdı
sıkılmadan tiksinsenmede yapardık
eğlence gelirdi
ya da
otarmaya katılan sürünün ardından
sırtımızdaki küfeye doldurduklarımızı
yığardık bir yere
devşireceğimiz kavun karpuzlar
ahbun döküp tarlaya
filiz versin diye baranlar
yeyeceğimiz hıyarlar aklımıza gelirdi
bir işimiz poh toplamaktı
erken davranan kazançlıydı
ne güzel günlerdi
cizirik çevirirdik sonra
ceviz ağaçları vardı
teni beyaz ceviz yerdik
ellerimizin kınalanmasına bakmadan
bir yanda çiğnenmiş mayıs yığılı
bir yanda eşelenen tavuklar
ev – ahır iç içe barışcıl
ve
ahırların kuytularında saklı folluklar
en sevdiğimizdi
tereyağına kırılan yumurtalar
tezek avı biter bitmez
çocuklardık dur durak bilmez
kah eşek arıları peşinde
öldürüp arka atmak
kah arkta bal arılarını kurtarmak
çalılarla çevrili bahçelerde gözlerimiz
belki davet edilirdik
sabahla başlayan savaşımız
karanlık basıncaya dek
katlanarak devam ederdi
ve
ocakların altına sürülen tezek
kızgın güneşe inat geçmiyordu
ve hiç sönmedi
çocukluk günlerimin efsane ateşi...

VANLILAR, KENDİ ŞEHİRLERİ ile VAN GÖLÜ'NE ÂŞIKLAR

Av. Turgut İNAL

50 küsur yıl önce Balıkesir'de Yeni Çarşı'da Vanlı Beşir adıyla anılan iri yarı bir esnafımız vardı. Eşi de kendileri gibi çok iri yarı idi. Her ikisi de 100 kiloyu çoktan geride bırakmışlardı. Züccaciyeciydi. Neşeli, güleç yüzüyle babacan bir tipti. Kendisi Vanlıydı. Ne zaman Balıkesir'e gelmişti, onu bilememişimdir. Ben Ateş gazetesinde çalışırdım. Bizim Paşa Camii yanındaki gazete matbaasının önünden geçerken, gazete sahibi Cahit Albayrak'la karşılıklı espri içerisinde bir nevi dalga geçmeli konuşmaları olurdu. Ertesi gün Ateş gazetesinde Beşir'e ait bir haber çıkar, haberin başlığı da genellikle, 'Vanlı Beşir Eder tebşir (müjde)' olurdu.

Geçtiğimiz günlerde, gazeteci, tiyatro eleştirmeni yazar Tanju Cılızoğlu ile bazı yakın dostlarımla çağrısı üzerine Van'a gittim. Van gezimiz üç gün sürdü. Tanju Cılızoğlu'nun Kocaeli'nde çıkarmış olduğu Bizim Sanat Dergisi'nin, Van Devlet Tiyatrosu'nu ödüle layık görmesi ve bu ödülün bizzat Van'a gidilerek verilmesinin kararlaştırılmış olması, orada yapılacak olan tören davetimizin nedeni idi. Tanju Cılızoğlu ile birlikte sanatçılar, ressamılar İstanbul ve Kocaeli'nden Van'a gelmişlerdi. Ben de İzmir-Ankara yoluyla uçakla Van'a gittim. Yukarıdaki anlatmış olduğum Vanlı Beşir dışında, Van'a ait bizzat görmeye dayalı bir bilgim yoktu. Bu yazıyı gezmizdeki yaşadıklarımıza dayandırıyorum.

Önce, Van'ı bu büyüklükte ve düzeyde gelişmişlikte düşünmemiştim. Van havaalanı adımı, eski Başbakanlarımızdan Vanlı Ferit Melen'den almıştı. Vanlı Ferit Melen'e yapılan jesti büyük bir incelikle karşıladım. İnşallah Balıkesir'de de Ferit Melen düzeyinde ve üstünde yetişmiş devlet, siyaset ve bilim adamlarına, sanatçı ve iş adamlarına böylesine güzel jestler yapılmış olsun.

Havaalanı büyüğe bir havaalanı sayılır. Büyük büyük uçaklar inip kalkıyor, Van Gölü'nün üzerinde uçtuktan sonra süzülerek göle bitişik havaalanına inmesi insanı epey heyecanlandırıyor. Çeşitli havayolu şirketlerinin ve Türk Hava Yollarının da şehir içerisinde beş-altı yerde satış büroları bulunuyor.

Van'ın nüfusunun 500-600 binden başlayarak 1 milyon olduğunu söyleyenler var. Van, koca bir şehir olmuş. Şehri kapsayan çift bulvarlı, birbirine keşişen yollar şehri adeta sarmış. Bu çift bulvarlı yol güzelim Balıkesir'de hemen hemen yok gibi. Belki Gazi Bulvarı çok kısa da olsa örnek gösterilebilir.

Van'da siz üç yüz, ben beş yüz diyeyim, 8-10 katlı binalar, iş yerleri, ticari kuruluşlar, çarşılar, marketler habire birbirini izliyor. Balıkesir'de onar katlı yüz tane binayı zor sayarsınız gibi geliyor. Balıkesir'deki tek gökdelenimiz Özmerkez'le övünür dururuz. Van'da belki beş düzine Özmerkez var.

Van'da Türkiye'nin bütün ünlü firmalarının satış mağazaları var. Baktım caddenin karşısında 5. noter yazıyor. Altıncı ve yedinci noter var mı bilmiyorum? Ama biz hâlâ üçüncü noterdeyiz.

Vanlılar kendi şehir ve Van Gölü'ne adeta âşıklar. Urfa'daki kutsal balıklar gibi, Van ismi, Van Gölü ismi, uçan kuş ile denizdeki balıklar hariç hemen hemen her yere konmuş. Biz Balıkesir ismini pek kullanmayız. Firmalarımızda, şirketlerimizde, mağazalarımızda, mamüllerimizde Balıkesir ismini pek görmeyiz, hatta hiç görmeyiz. Allahtan, garajımızda sadece Balıkesir ilinde çalışan Balıkesir Seyahat otobüs firmamız var. Allahtan, Balıkesir ismini taşıyan Balıkesir Birlik gazetesi var. Bizim bilgimiz dışında Balıkesir ismini kullananlar varsa bize duyursunlar, onlar için yazı yazalım, radyomuz BRT'de duyuralım ve mutluluğumuzu Balıkesirli hemşerilerimizle paylaşalım.

Van Devlet Tiyatrosu'nun, sanırım İstanbul, Ankara, İzmir devlet tiyatrolarından hiç farkı yok gibi. Fuayeleri, sergi salonları, dinlenme yerleri, cafeler mevcut, koca bir tiyatro salonunda haftada dört kez iki gece, iki gündüz suare ve matine halinde oyunlar var. Sanatçı sayısında ve kalitesinde hiç esirgeme yapılmamış, belki elliye yakın sanatçı ve teknik eleman görev almış. Bunda bugünkü Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in dahli var mı? Varsa kutlarız. Van'da Yüzyüncü Yıl Üniversitesine bağlı 9 fakülte, 3 enstitü, 13 yüksekokul bulunmakta, 1450 öğretim

üyesi ile 10580 öğrenciye eğitim ve öğretim verilmektedir. Bizim Van'a gitmemize neden olan ve ödül alan, Van Devlet Tiyatrosu'nda Shakespeare'nin trajik oyunu, Romeo Jüliet eseri idi. Oyunun başlamasından önce yarım saat süreli gitar dinletisi vardı. Dinleti, profesyonel bir sanatçı tarafından verildi. Gazeteci ve tiyatro eleştirmeni Tanju Cılızoğlu oyunun başlamasından önce sahneye çıktı, sanatçıları, oyunun yönetmenini takdir eden bir konuşma yaptı. Oyunun yönetmeni Kemal Başar'a ödülünü sundu ve; "Vanlılar, tiyatronuzu koruyunuz, bunu sayın Validen, sayın Belediye Başkanından, Van halkından, Üniversiteden bekliyoruz" dedi.

Tiyatro mihmandarları bizi ayrılan yerimize aldılar. Yanımızda; eski Van Valisi Mehmet Tanınır ve eşi, yine yanımızda Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yücel Aşkın ve değerli eşleri bulunuyordu. Kendileri ile konuşmalarımız oldu. Vali M. Niyazi Tanıl'a, Valimizden selam ve sevgilerimizi getirdiğimizi söyledik. Rektör Prof. Dr. Yücel Aşkın'a da "Türk halkı ve kamuoyu sizi izliyor, takdir hanenize puanlar gönderiyor" dedik. Sayın Rektör Prof. Dr. Yücel Aşkın, Üniversitenin, bilimin onuru ve Cumhuriyetin, demokrasimizin bekası için saygın bir savaş vermişti ve sürdürüyordu.

Van'da Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin yanı sıra, Van'da bulunan Jandarma Asayiş Kolordu Komutanlığı'na ait askeri hastaneler, Sağlık Bakanlığı'na ait tüm hastaneler ve eğitim hastaneleri, çok sayıda özel hastaneler yer almıştı. Askeri hastanenin GATA ile boy ölçüşür durumda olduğu söyleniyordu. Tiyatrodaki sanatçı ve yetkililer, "Biz seyircisiz kalmayız. Askeriyemiz, Kolordu Komutanı Paşamız, Kurmay başkanımız bizi seyircisiz bırakmaz. Kendileri sanata çok düşkünlerdir. Bizim seyircilerimiz saygın seyircilerdir" şeklinde düşüncelerini ifade ettiler. Konuşmacılar, konuşmaların başlarında Sayın Vali, Sayın Komutanım, Sayın Belediye Başkanı diye söze başlamışlardı. Biz sahnede komutanı aradık, göremedik. Orada Asayiş Kolordu Komutanı Korgeneral Selahattin Uğurlu komutanlığındaki korgeneralden sonra, Kurmay Başkanı Kur. Alb. Seyfillah Saldık. Albayımız, bizim Balıkesir Jandarma Alay Komutanımızdı. Kendisi hakkında güzel, olumlu sözler duyduk ve bundan mutlu olduk. Van'a gelmişken randevu aldık, ziyaret ettik. Bizi her asker, her komutan gibi zarif ve saygın ölçülerde kar-

şladı. Balıkesir özlemini giderdik ve Balıkesirlilere içten sevgi ve saygılarını iletmemizi istedi, veda ederken bir nevi askerlik anısı fotoğraf çekti.

Restoranlar, kebabçılar, et sarayları gırla... Olaylı Yimpaş'tan başlayarak bütün marketler sıra sıra.

Van'da; Van TV, Van Prestij TV televizyonları ile ayrıca 6-7'nin üzerinde radyo var. Biz üç radyoyu, bir televizyonu ziyaret ettik. Radyo Tutku FM'de Salih Geçgel'in programına katıldık. Vanlılara seslendik. Yerel gazeteleri ziyaret ettik. Bölgesel Doğu Anadolu gazetesi iki yıllık iken, Van Sesi gazetesinin 70 yıllık olduğunu ve 19 Ocak 2006 tarihli sayısıyla 16895 sayıya vardığını duyduk ve çok mutlu olduk. Balıkesir ilindeki gazeteci arkadaşlarımızın, Balıkesir'deki gazete örgütlerinin, Van Sesi gazetesi kurucusu Remzi Perihan'dan sonra Erdal Perihan'ı kutlamalarını ve hatta gerekirse kendilerini 70 yıllık gazetenin sahibi olarak Balıkesir'e davet etmelerini öneririz. Gazeteler, Balıkesir gazeteleri gibi renkli ve on sayfa çıkıyor. Gazetelerden birinde çıkan ilanda Özel Van Akademi Tıp Merkezi'nin çalışma sahaları tanıtılırken, görev yapan doktorların da isimleri verilmiş ve bunların içerisinde örneğin; Prof. Dr. Ahmet Faik Öner, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Uzmanı diye tanıtılıyor.

Seçimler konusunu "hangi parti kazanır", "Belediye Başkanınız tekrar kazanır mı?" sorusunu sordugumda, Vanlı bir iş adamı, "Bu dağıtılacak ödüllere, ikramiyelere, hediyelere, onların bolluğu ve miktarına bağlı. Bizim burada bir tabir vardır. Onu aynen söyleyelim. İnsanımız, keledoş yemeğine Müslüman, bulgur pilavına da Hıristiyan olur. Türkiye'nin her yöresinden, her dinden, her mezhepten bu söze uyan insanlar çıkabilir. Siz bana bir deste, bir kucak para verin, bak bu para ile ne oylar getiriyoruz" diye yanıtladı.

Van'dan dolu dolu müsbet intibalar ve güzel düşüncelerle ayrıldık. Van'ı kendi şehrimizle mukayese ettik. Çok gelişmiş bulduk, Adeta Büyükşehir ölçeğinde gördük. Van'a, Van'da tanıdığımız insanlara, dostluğumuzu kabul eden insanlara buradan sevgiler, saygılar sunarız.

Kendilerini Balıkesir'de germekten, karşılamaktan, ağırlamaktan mutluluk duyacağız.

Vanlılara sevgi ve saygılarımızla.

BAĞCILIK

Fevzi ŞENER

BBC-N (Bağ-Badem-Ceviz-Nar) projemizden, bu sayıda bağcılıktan söz edeceğim.

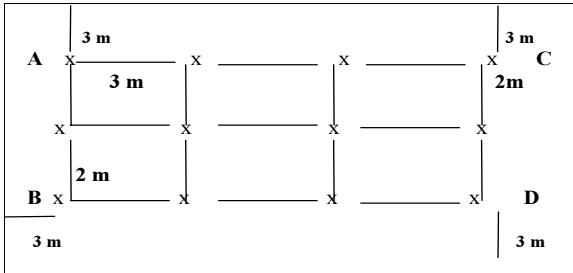
Bilindiği gibi, yöremiz bağları çok eskiden dikilmiş çok yaşlı bağlardır. Şöyle bir düşünüyorum da, kendi bağımızı dedem dikmedi, babam dikmedi, ben de dikmedim. Demek ki en azından üç nesil eskitmiş bu bağlar... bu da yaklaşık 150 sene eder. 150 senelik bağdan nasıl verim bekleriz? Literatürde, bağın ömrünün 60-70 sene olduğu bildiriliyor. Öyle de bizim bağımızdan bu yaşta ne bekleriz, nasıl ürün alabiliriz?

Yapılacak ilk iş; bu eski bağımızı ya gençleştirmek ya da söküp yeniden modern bağ tesisi kurmak olmalıdır. Peki ama nasıl gençleştirebiliriz?

Bağın bir kısmını güzden toprak seviyesinde veya daha aşağıdan kestikten sonra derince kazar, bırakırız. İlkbaharda bu kesilen yerlerde çok kuvvetli omcalar çıkar ve üç yıl bakıldıktan sonra yeniden yüksek verim veren bağı elde etmiş oluruz. Bu arada yeni çıkan filizleri tel sistemine uygun olarak terbiye edebiliriz. Buradan ürün alınca, bu defa aynı işlemi (üzümsüz kalmamak için) bağın kalan kısmında da yaparız.

İkinci işlem, derin iş makineleri ile söküp yeniden dikim yapılır. Şimdi; yeni bir bağ tesisini nasıl kurabiliriz? Buna kısaca bir göz atalım:

Öncelikle bağ kuracağımız tarlamızı dikim aralıklarına göre işaretlememiz gerekir. Dikim aralığı için ideal olanı (bölgemiz için) sıra aralının 3 metre, sıra üzerinin ise 2 metre olmasıdır.

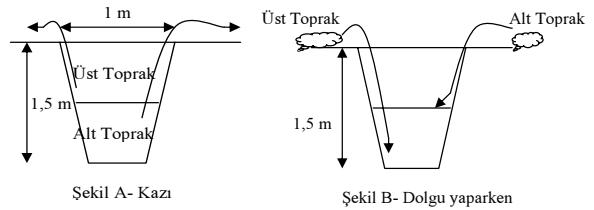

Şöyle ki; tarlamızın her tarafından 3 metre çekilerek işaretlemeye başlarız. Önce A noktasına bir kazık çakar ve B noktasındaki kazığa bir ip çekeriz. Keza, A noktasından C noktasına da dik çıkarak ipimizi çekeriz. C ile D ve D ile B noktalarına ip çektikten sonra, A noktasından B istikametine doğru (sıra üzeri) 2 metre çeker, sonra kireçle işaretler ve diğer sıraları da aynı şekilde belirleriz. Daha sonra kepçe ile işaretli yerlerde sırayı şaşmadan en az 1,5 m derinlikte çukurlar açar, üst toprağı alt kısma alt toprağı da üst kısma gelecek şekilde doldururuz.

Bu işlemleri aşağıdaki (A ve B) şekillerde görüldüğü gibi yaptıktan sonra, sıra dikim işlerine gelir. Aynı makineli çalışmayı boydan boyda hendek açmak suretiyle de yapabiliriz.

Çukur açarken yapılacak işlemler:

Aşağıda şekil A'da görüldüğü gibi önce kepçe ile kazımızı yaparız. Kazı yaparken çıkan toprakları ok istikametine göre istif ederiz. Dolgu yaparken de şekil B'de görüldüğü gibi üst toprak alta, alt toprak da üste gelecek şekilde istiflenir.

Çukurları bu sıra ile doldurduktan sonra ekim işlerine geçeriz. Daha önceden hazırlanmış Amerikan asması üzerine (acı tevek) bizim yerli üzümlerden köhlü, öküzgözü veya boğazkere çeşitlerinden seçilmiş çeşitlerden aşılansmış köklü çubuklar kullanılır. Burada kesinlikle yöremize uygun sıralık çeşitler, Amerikan anaçları üzerine aşılansmış çubuklar kullanılmalıdır. Bağımızı floksera hastalığından korumak için mutlaka aşılı çubuklar kullanılmalıdır. Çünkü floksera yö-

remizde de görülmeye başlandı.

Malatya'da bağcılık yapılan Yeşilyurt, Tecde, Konak ve daha birçok köylerde floksera hastalığından bağlar tamamen kurudu ve yeniden aşılı çubuklarla bağlarını yenilemeye başladılar. Çünkü bu hastalığın mücadelesi de imkânsız olup, mücadelesi yapılamayan bir zararlıdır. Bu konuyu, dergimizin daha sonraki sayılarında yayımlanacak olan 'Bağ hastalıkları ve zararlıları' bölümümüzde izah etmeye çalışacağım.

Şimdi çukurlar doldurulmuş tarlamızda, bağ fidanlarımızı (çubuk) çukurların üzerine gelmesi için baş kazıktan itibaren ipimizi çekeriz. A-B hattı üzerinde 2 metrelik bir lata şaşırmadan, önceden açtığımız çukurların ortasına gelecek şekilde belle veya kürekle açılan çukurlara bir kısım toprak, bir kısım kum, bir kısım çiftçilik gübresi, 50-100 gram fenni gübreden yapılan harçla dikim yaparız. Dikim sırasında şöyle bir yol izlenir: Açılan küçük çukurun tabanına köklü çubuk konur. 5-10 cm hazırlanan harçlı topraktan ilave edilir. Daha sonra bu çukur su ile doldurulur. Suyunu çektikten sonra toprak doldurulur ve hafifçe ayakla çiğnendikten sonra, rüzgârdan etkilenmemesi için de bir herək, sopa veya serpeneye bağlanır.

Bölgemizde yeni bağ tesisleri kuran çiftçilerimizi candan kutluyorum. Yöremiz için artık bu işler kaçınılmaz olmuştur. Nasıl olsa Elazığ ve Malatya'da ikamet eden hemşerilerimiz eski bağların bakım işleri için her yıl Ağın'a gittiklerine göre, biraz da yeni bağ tesisi kursak fena mı olur? Beyelması Köyü'nde Vedat-Necmi Atalay, Hüseyin Karadağ, Nevzat Ateş, Ahmet Özdemir, Mehmet Aksoy, bendeniz, Sadi Akgül,

Şenpınar Mahallesi'nde Faruk Aydın, Süleyman ve Mustafa Erben, Modanlı'da Mehmet Dayı ve komşuları, Yabanlı'da Harun, Mehmet Hilmi Topaloğlu, Şafak Aydın Uzunoğlu ve diğer köylerden sayamayacağımız hemşerilerimiz, Akpınar'da Şinasi Karaman, Kaspınar Köyü'nde Mehmet Selçuk, Havna'da Adem Pasinli ve kardeşleri, Ağın merkezde Gürol Korkmaz ve kardeşleri, Mehmet İkinci, Ziyaetdin Yazıcı fevkalade çalışmalar yapmaktadırlar. Kendilerini candan kutluyorum.

2006'nın sonbaharında, İstanbul ve Mersin'deki iş adamlarımızdan Alaettin Yazıcı ile Faruk Doğan, 100 dekarlık bağ ve 40 dekarlık nar bahçesi tesis ettiler. Bu bağları benim adıma yapsalar, bu kadar gurur duymaz, bu kadar sevinmezdim. Kendilerini içtenlikle kutluyor ve bu konuda her zaman hizmetlerinde olacağımı buradan bildirirerek, başarılarının devamını diliyorum. Rüyalarım gerçek oluyor.

Bu sezona yetişmek üzere Arapgir Yazılı (Saldek) Köyü'nde şarap fabrikasının temeli atıldı ve inşaat devam etmektedir. Ayrıca Ağın'da, Aşır'ın Çiftliğinde de şarap üretimine başlanmıştır. Bu şu demektir, artık ürünümüzün pazarı ayağımıza geldi. Belki bizim iş adamlarımızdan biri de çıkar üzüm, nar, elma vb. meyve suyu, sirke ve üzüm ürünlerini üreten imalathane veya fabrika kurar. Uzak değil diyorum bunlar. Çünkü yukarıda bahsettiğim hususları 2004 yılında yazmıştım, şimdi gerçek oldu şükür.

Önümüzdeki sayıda, bağ hastalıkları ve zararlılarından korunma yöntemleri ile bakımı hakkında yazmaya çalışacağım.

Saygılarımla.

Değerli okurlarımız,
Ağın Düşün ve Sanat Dergisi,
geçen sayısıyla 40. yaşına girdi ve aralıksız olarak tam 17 yıldır yayımlanıyor.
Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız dergimizin yaşaması için lütfen çaba harcayalım ve olası adres değişikliklerini telefonla/mektupla zamanında Derneğimize bildirelim.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

A. Münir Cerit:

1926 yılında Ağın'da doğdu. İlkokula Ağın'da başladı. İlkokul, ortaokul ve liseyi Elazığ'da bitirdikten sonra, 1952'de İstanbul Teknik Üniversitesi Makine Fakültesi'nden mezun oldu.

Mezuniyetinden sonra; Karayolları, DSİ, Türkiye Petrolleri, Foster Wheeler, ATAS gibi kuruluşlarda görev yaptı. 1967'den günümüze kadar da, serbest danışman olarak karayolu ve demiryolu yapımları başta olmak üzere, Ağın Deri Fabrikası da dahil birçok fabrikanın yapımına emek verdi.

Çeşitli dergilerde yazı-şiiirleri yayımlanan, mesleğinin yanı sıra çok değişik alanlarda çeviriler yapan Cerit'in; "Petrol Emperyalizmi", "Götürücüler" (Konveyörler), "Makine Mühendisliği El Kitabı" (1. baskı 4 cilt- 2. baskı 2 cilt), "Endüstriyel Borulama El Kitabı" adlı eserleri bulunuyor.

Halen bir şirkette danışmanlık yapan Yük. Mak. Müh. A. Münir Cerit, Ağın-Kuzgeçe Mahallesi'nden Ceritgilin rahmetli Hanife-rahmetli Hasan Tahsin Cerit'in oğlu olup, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Av. Turgut İnal:

1937 yılında Balıkesir'de doğdu. 1959'da İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi.

46 yıldır avukatlık mesleğini sürdüren İnal, 12 yıl Balıkesir Barosu başkanlığını yaptı. Ülke içinde ve dışında sayısız konferanslar verdi ve bu çalışmalarını nedeniyle çok sayıda ödüller aldı.

Yerel ve ulusal basında yer alan makale, inceleme ve görüş şeklindeki yazılarını; "Yaşam Hukuku ve Yönetimin Sorumluluğu", "Devletimizin Çocuklara Bakış Açısı", "Yaşam Dosyası", "İzlinli Demokrasi" ve "Yargıda İnsan Hakları" adlı kitaplarında topladı. Son yıllarda da ardı ardına; "Adaletin Bu mu Adalet", "Sadaka Gibi Demokrasi", "Sözde Söylevde İnsan Hakları" ve "Manevi Şahsiyet Hikâyesi" kitaplarını yayınladı.

Balıkesir'de halen avukatlık görevini sürdürmekte olan Turgut İnal, çok sayıda sivil toplum örgütünde aktif olarak görev almaktadır.

Günerkan Aydoğmuş:

1949 yılında Ağın'da doğdu. İlk ve ortaokulu Ağın'da tamamladı. 1970'de Tunceli Erkek İlköğretim Okulu'nu ve daha sonra da Anadolu Üniversitesi Ön Lisans bölümünü bitirdi.

Elazığ'ın çeşitli yörelerinde bir süre öğretmenlik yaptı. Halen, MEB Devlet Kitapları Elazığ Bölge Şefliği'nde görevini sürdürmektedir.

"Ak Topraklar Üzerinde Bir İlçe: Ağın", "Şark Çıbanı", "Harput Kültüründe Din Âlimleri", "Bir Ben Uykusuz" ve "Eğin'de Cirit Oyunu" adlarında kitapları bulunan, Türk Edebiyatı, Erciyes, Doğu Edebiyat, Öncüler, Güneysu, Ozan, Töre vb. dergiler ile ulusal-yerel gazetelerde yazı ve şiiirleri yayımlanan Aydoğmuş, Elazığ Günışığı gazetesinde

yazım yaşamını devam ettirmektedir.

Ağın-Müderri Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Kuluşgilin öğretmen Hüsnü Aydoğmuş'un oğlu olan Günerkan Aydoğmuş, İLESAM üyesi olup, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Reha İlter:

1951 yılında Amasya'ya bağlı bir demiryolu ara istasyonu olan Kızıoğlu'nda doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Sivas'ta tamamladı. Çalışırken, eğitimini sürdürerek daha sonra Ankara Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okulu, Ev Ekonomisi ve Beslenme bölümü'nü bitirdi.

TCDD İzmir Basımevi'nde başladığı çalışma yaşamını, TCDD Ankara Hastanesi'nde memur olarak sürdürdü. 1983'de öğretmenlik mesleğine geçiş yaparak; Sincan Kız Meslek Lisesi, Ankara Kent-Koop, İstiklal İlköğretim okullarında görev yaptıktan sonra, 1997'de emekliye ayrıldı.

Yıldız-emekli demiryolcu rahmetli Murat Özkızıltan'ın kızı olan Reha İlter, Ağın-Tataragaşı Mahallesi'nden Altan İlter ile evli olup, 2 çocuk annesidir.

Doç. Dr. Songül Altınışık:

1951 yılında Kığı'da doğdu. 1978'de Gazi Eğitim Enstitüsü Matematik bölümünü, 1982'de de Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ni bitirdi. 1985'de HÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü'nden Eğitim Yönetimi, Teftiş, Planlama ve Ekonomi alanında yüksek lisans, 1988'de aynı alanda doktorasını alarak, 1997'de doçent oldu.

1971'de Ticaret Bakanlığı'nda başladığı çalışma yaşamını, 1974'den 2003'e kadar Merkez Bankası'nda sürdürdü ve müdür olarak emekliye ayrıldı.

Kara Harp Okulu, Gazi, Hacettepe, Kırıkkale ve Atılım üniversitelerinde öğretim üyeliği yaptı.

Hacettepe ve Atılım üniversitelerindeki görevini halen sürdürmekte olan, eğitim, yönetim, siyaset vb. alanlarda çok sayıda makalesi bulunan, kitap editörlüğü ve kitap bölüm yazarlığının yanı sıra bazı bilimsel dergilerde hakemliği de bulunan Doç. Dr. Songül Altınışık Elazığlı olup, evlidir.

Saadet Korkmaz Başsürücü:

1952 yılında Bilecik'te doğdu. İlköğrenimine Ankara'da başladı. 1963'de Almanya'ya gitti ve lise öğrenimini de orada tamamladı.

1976'da yurda döndükten sonra, 1994'de resim çalışmalarına başladı ve çeşitli hocalardan dersler aldı. Kümbet, Osman Hamdi Sanat Galerisi ve Antalya Müzesi'nde kişisel sergiler açtı, Sanat Sokağı, Falez Hotel, Art Galeri, Almanya Hamburg vb. yerlerde 20'nin üstünde karma sergiye katıldı. Halen, Antalya Atatürk Kültür ve Sanat Merkezi Resim Atölyesi'nde çalışmalarını sürdürmektedir.

Ağın-Kuzgeçe Mahallesi'nden eski Nahiye Müdürü Sabri Korkmaz ile Ağa Dayı'nın torunu, rahmetli Feridun Fikret Korkmaz'ın kızı olan Saadet Korkmaz Başsürücü, evli ve 2 çocuk annesidir.

FIKRALAR

Mehmet ORHAN

Al, Bunu da Al!

Kahvecigillerden Osman Ağa yine tarlada. Bu kez ekinler derilmiş ve pırnat yapılarak öbek öbek dizilmiş. Osman Ağa, bu pırnatları bağ yapıyor ki eşeğe yüklesin de harmana taşısın. İşi bitirmek üzereyken fırtına çıkıyor. Giderek hızı artan fırtına, Osman Ağa'nın bağ yapıp hazırladığı buğday saplarını sürüyüp tarlanın yakınından akan Murat'ın suyunu döküyor. Geride bir iki bağ kalıyor.

Öfkeden çılgına dönen Osman Ağa koşarak gidiyor, kalan ekin bağlarını kucaklıyor, doğruca Murat'ın kıyısına götürüyor. Onları suya doğru savururken de:

- Bunları niye bıraktın? Al bunları da al! Bunlar da senin olsun, diye sesleniyor.

Hangisini Beğenirsen Al Göttür

Köylülerden birinin eşi ölür, evlenmek için birkaç yere başvurur, sonuç alamaz. "Kortikoğlu'nun çevresi geniştir, bulsa bulsa o bulur." diye salık verirler. Adam gelir Kortikoğlu'nun kapısını çalar:

- Dayı, der, karım öldü, ben perişan oldum, ocağına düştüm, bana bir eş bul.

Kortikoğlu; adama araştıracağını, yolu düştüğünde uğrayıp sormasını söyler. Ama adam, hafta sekiz, gün dokuz Kortikoğlu'na uğrar, bıktırınca kadar sorar.

Bir gün yine Kortikoğlu evde iki eşiyile otururken adam çıkagelir. İsteğini yinelemeye fırsat vermeden, Kortikoğlu:

- Araştırdım, sordum, sorduğum sana göre bir eş bulamadım. (Hanımlarını göstererek) Bak, bu hatunların ikisi de benim karım, hangisini beğeniyorsan al göttür, der.

Adam bir daha uğramaz olur.

Muhasebe Şefliği'ni İstiyor

Hozakpurlu Hayrullah Çeçe, Malatya Şeker Fabrikası muhasebe servisinde çalışıyordu. O, çevresinde herkese takılır, çevresi de fırsat düşürerek onu köşeye kıştırmak isterdi.

Bir sabah, muhasebe şefi fabrikaya gelirken, giriş kapısı önünde bir çoban köpeği görüyor. "Bununla Hayrullah'a bir oyun oynamalıyım" diye kuruyor.

Servise gidince Çeçe'ye:

- Hayrullah, girişte bir akraban var, seni görmek istiyor, diyor.

Çeçe kapıya koşuyor, orada kocaman bir çoban köpeği. Bu arada, konuyu bilen bekçiler gülüşüyorlar. Bir oyuna geldiğini anlayan Çeçe, servise dönüp yerine oturuyor.

Az sonra muhasebe şefi geliyor:

- Hayrullah, diyor, akrabanla görüştün mü?

- Görüştüm.

- Ne diyor, niçin gelmiş?

- Fabrikada işe girmek istiyor.

- Peki, olur diyeydin.

- Dedim, ama memur olmak istemiyor.

- Ya ne istiyor?

- Muhasebe şefliğini istiyor.

Hepsini Yerim mi Dedi?

Ağın Kaymakamı bir gün Başpınar'a gider. Köyün girişinde duvara dizilmiş tezekleri görünce, sahibini çağırır. Yanına gelen hatun, Ekirekli Dayı'nın eşi. Kadını gören kaymakam:

- Bu tezekleri hemen kaldırın, bir daha gelişimde görmeyeyim, diye emir verir.

Dayı'nın eşi, kaymakamın bu sert çıkışına çok üzülür. Dayı işinden eve dönünce haberi hemen ona ulaştırır ve "Bir daha gelişimde görmeyeyim" dediğini de vurgular.

Eşini dikkatle dinleyen Dayı:

- Niye karı, der, götürsem hepsini yerim mi demek istedi?

Sör Tobi

Dr. Vâkîf Özkul, İbik Dayı'ya yakınlığından mı nedir, yeri geldiğinde nükteli konuşmayı, deyim de olduğu gibi, "Taşı gediğine koymayı" ustalıklı baceren ender kişilerden biridir. İşte onun böyle bir nüktesi:

Nihat Asyalı, evine alıp beslediği köpek yavrusuna "Tobi" adını verdi. Köpek eve alışsın diye de bir süre dost, ahabap ziyaretlerini askıya aldı.

Asyalı Ailesi'ni yanlarında gören yakın arkadaşları ona sitem etmeye, sataşmaya başladılar. Dr. Vâkîf Özkul da şöyle dedi:

- Şekerim, herkes evini beklesin diye it alır, Asyalılar ise, bir it aldılar, şimdi ailece eve kapanıp onu bekliyorlar.

HABERLER

* Elazığ Valisi Muammer Muşmal'ın girişimiyle başlatılmış bulunan "Elazığ Okuyor" kampanyası tüm hızıyla sürüyor. Bu bağlamda, Ağın'da da başlatılmış bulunan kampanya kapsamında, Ağın Kaymakamlığı tarafından Ağın'daki okullara 3 bin YTL tutarında kitap bağışında bulunuldu.

* Değerli hemşerimiz Prof. Zafer Gençaydın'ın 'Coşku' adını verdiği resim sergisi; 1 Mayıs – 27 Mayıs 2007 tarihleri arasında, Atlas Sanat Galerisi, Cinnah Caddesi No: 19/1 Tel: 0 312 468 59 04 Çankaya-ANKARA adresinde açıldı.

Değerli hemşerimizi kutlar, daha nice sergilere şeklindeki dilekelerimizi sunarız.

* Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden değerli hemşerimiz Günerkan Aydoğmuş'un "Eğin'de Cirit Oyunu" adlı kitabı, Manas Yayıncılık tarafından yayımlandı.

Tüm okurlarımıza salık veririz.

* Ağın-Aliuşağı Mahallesi'nden değerli hemşerimiz Serap Tuncer Duru'nun eşi Ahmet Duru, Yargıtay 2. Ceza Dairesi üyeliğine seçilmiştir.

Bir Ağın aşığı olan Ahmet Duru'yu kutlar, ye-nin görevinde başarılar dileriz.

* Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği, "Hanımlar Grubu" tarafından, 24 Mart 2007 Cumartesi günü, 14.00-17.00 saatleri arasında, Dikmen Eski Polis Evi'nde yalnızca hanımların katıldığı yemekli bir toplantı düzenledi.

Yüz kişiyi aşkın hanımın katıldığı yemek; Ağın oyunları eşliğinde ve Ağın'a duyulan özlemlerin dile getirildiği sohbetlerle coşkulu bir şekilde sona erdi.

* Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından düzenlenen ve geleneksel hale gelen "AĞIN GECESİ", 14 Nisan 2007 Cumartesi günü, 19.30-23.30 saatleri arasında, Gazi Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi Gazi Kültür Merkezi Salonu'nda yapıldı.

Tepte'den Burhan Ölmez, İstanbul'dan Gani Dayı'nın oğlu Mustafa Ölmez'in klarnetleri ve Bademli Köyü'nden Nadir Yılmaz'ın davulu eşliğinde; Ağın havalarıyla coşan ve halay çekenlerin pistlerden taştığı gece, 250 kişiyi aşan katılımcılara çok şey ifade etti ve o gece, bir anlamda Ağın yaşandı ve yaşatıldı.

* Ağın-Bademli Köyü'nden değerli hemşerimiz Hacer-Hüseyin Karatepe çiftinin, 8 Mart 2007 tarihinde Ankara Zekai Tahir Burak Hastanesi'nde adını Adem Emre koydukları bir erkek çocukları dünyaya geldi.

* Değerli hemşerimiz Afet-Necatî Kâhyaoğlu'nun kızları/damatları Ümit/İlker çiftinin, 16 Mart 2007 tarihinde Marmaris Devlet Hastanesi'nde adını Zeynep Duru koydukları bir kız çocukları dünyaya geldi.

Karatepe ve Kâhyaoğlu ailelerini kutlar, minik yavrularımıza yaşamları boyunca sağlık, mutluluk ve uzun ömürler dileriz.

* Ağın-Aliuşağı Mahallesi'nden değerli hemşerilerimiz Zabite-Mehmet Kaya'nın oğulları Nazmi ile Saniye-Osman Demirçin'in kızları Merve, 8 Nisan 2007 Pazar günü Ankara Tutkun Düğün ve Kokteyl Salonu'nda yapılan düğünle, evliler kervanına katıldılar.

* Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden hemşerilerimiz Adalet-Azmi Öcal'ın kızları Derya ile Halil Uluğnuyan, 28 Nisan 2007 Cumartesi günü İzmirspor Beyaz Düğün Salonu-İzmir'de yapılan düğünle yaşamlarını birleştirdiler.

Aileleri kutlar, genç çiftlere yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Dergimiz yazarlarından Dr. Galip Uzunca'nın değerli eşi Nimet Uzunca, 25 Şubat 2007 tarihinde yaşamını yitirmiş ve Bursa'da toprağa verilmiştir.

* Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Kadıyorangil'in rahmetli Mehmet (Saatçı) Kapusuz'un eşi, Sadi, Osman Kapusuz, Memnune Gençosmanoğlu ve Meftune Özdil'in sevgili anneleri Pakize Kapusuz, 4 Mart 2006 tarihinde yaşamını yitirmiş ve aynı gün Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Uzungil Mahallesi'nden rahmetli Ahmet Sakallı'nın eşi, Atilla, Soner Sakallı, Zeliha Niksarlı, Ayşe Can, Emine Taş, Fatime Karadayı ve Songül Sönmez'in sevgili anneleri Hatice Sakallı, 6 Nisan 2007 tarihinde Ağın'da yaşamını yitirmiş ve orada toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm sevenlerine ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

MAHALLE / KÖYÜ

Tatarbaşı Mah.
Yedibağ Köyü
A. Yabanlı Köyü
Saraycık Köyü
Akpınar Mah.
Bademli Köyü
Hacıyusuf Mah.
Kuzgeçe Mah.
Yenipayam Köyü
Akpınar Mah.
Akpınar Mah.
Şenpınar Mah.
Saraycık Köyü
Saraycık Köyü
Modanlı Köyü
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Akpınar Mah.
Dibekli Köyü
Kuzgeçe Mah.
Şenpınar Mah.
Akpınar Mah.
Dibekli Köyü
Yedibağ Köyü
Kaşpınar Köyü
Akpınar Mah.
Akpınar Mah.
Beyelması Köyü
Altunayva Köyü
Saraycık Köyü
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Bademli Köyü
Beyelması Köyü
A. Yabanlı Köyü
Saraycık Köyü

ÇOCUĞUN ADI SOYADI

Karya ALP
E. Sude ÖZCAN
Berkan UZUNOĞLU
O. Diyar ERTAŞ
Arda BALTACI
A. Emre KARATEPE
Hazar KOCA
Selen FIRAT
Arda Nuri KAYA
Mert Orhan DEMİR
Dilek Nisa DEMİR
M. Nur KARAOĞLU
Taha PERKTAŞ
Berat KÖROĞLU
Emre YAKAR
Mehmet AKTAŞ
Duru UZUNOĞLU
İpek YÜCE
T. Ali ERBAKAN
S. Salih USLU
F. Nisa ÖZDİL
Oğuzhan METİN
Sıla KARAKAŞ
Elif FIRAT
A. Emir FIRAT
E. Betül FIRAT
Kaya OĞUZ
Y. Emre AKTAŞ
Ahmet YALÇIN
M. Can NERKİZ
Sude EKE
Begüm KARATAŞ
Sudenur TOPALOĞLU
Arta TAŞKIN

DOĞUMLAR**BABA ADI**

U. Mehmet
Bahri
Engin
Mehmet
Necip
Hüseyin
Ahmet
Mehmet
İ. Gökhan
Bülent
Bülent
Mustafa
Bayram
Talip
Yıldırım
Tuna
E. Bircan
Ayhan
Fatih
Hasan
Ömer
Mustafa
Ali
Ömer
M. Uğur
Emrah
Sedat
Metem
Mehmet
Hüseyin
Hüsamettin
Sebatı
T. Murat
Caner

DOĞUM YERİ

ABD
Fatih
Eminönü
Ağın
Altındağ
Altındağ
Elazığ
Esenler
Kartal
Malatya
Malatya
Bornova
Konak
Bağcılar
Buca
Seyhan
Yenimahalle
Gaziosmanpaşa
Bolu
Fatih
Malatya
Şişli
Elazığ
Altındağ
Kartal
Kırkkale
Çankaya
Ümraniye
Bağcılar
Ağın
Çankaya
Malatya
Malatya
Seyhan

DOĞUM TARİHİ

18.11.2006
02.02.2007
14.02.2007
26.02.2007
27.02.2007
08.03.2007
08.03.2007
10.03.2007
11.03.2007
12.03.2007
12.03.2007
14.03.2007
16.03.2007
17.03.2007
21.03.2007
23.03.2007
26.03.2007
26.03.2007
28.03.2007
28.03.2007
28.03.2007
31.03.2007
02.04.2007
02.04.2007
05.04.2007
08.04.2007
11.04.2007
12.04.2007
12.04.2007
13.04.2007
15.04.2007
16.04.2007
20.04.2007
23.04.2007

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

MAHALLE / KÖYÜ

Öğrendik Köyü
Uzungil Mah.
Tatarbaşı Mah.
Samaçay Köyü
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Öğrendik Köyü
Bademli Köyü
Modanlı Köyü
Kuzgeçe Mah.
Saraycık Köyü
Yedibağ Köyü
Pul Köyü
Bahadırlar Köyü
Demircank Köyü
Pul Köyü
Pul Köyü
Kaşpınar Köyü
Hacıyusuf Mah.
Pul Köyü
Hacıyusuf Mah.
Öğrendik Köyü
A. Yabanlı Köyü
Samaçay Köyü

ADI SOYADI

Demet KARADAYI
Halim Cüneyt ÖZKUL
Güzin ERCAN
Yasin YILMAZ
Tamer TOKMAK
Z. Yaşar EROL
İpek YALÇIN
Osman BİLDİRİR
H. Nazmi KAYA
Mustafa İKİNCİ
Fikret KÖKSAL
Ahmet KAYA
Fazlı KAPLAN
Ayşegül ASLAN
Nihan SEYHUN
Demet KILINÇ
Nurdan ALIŞ
H. Serkan OĞUZ
Aydın PARLAK
Aslı TIRMAŞ
Nizamettin KARADAYI
M. Turan TATLI
Türker PASİNLİ

EVLLENENLER**EVLENENİN ADI SOYADI**

Ahmet YAMAN
Ü. Gülsüm ÖDEVCI
Cüneyt SÖNMEZ
Ceyda AYDIN
Hülya KANBAROĞLU
Aysun BOZDOĞAN
Tolga ÖZTÜRK
Yasemin ÖZMENTAŞ
Merve DEMİRÇİN
Fergül KURBAN
Nuran PENBEGÜL
Fatma KIRIŞ
Handan KAPLAN
Dursun ALAYURT
Murat GÜNEY
Selim ÇİMEN
İ. Onur DOĞAN
Pınar OĞUZ
Fahriye KARAKUŞ
A. Emrah ŞENTÜRK
B. Burcu ATİK
Gülcihan ERDEM
Rahime TEMİZ

EVLENME YERİ

Konak
Yenimahalle
Bornova
Ereğli
Seyhan
Diyarbakır
Çankaya
Z. Burnu
Keçiören
Ağın
Üsküdar
Antalya
Etimesgut
Seyhan
Beşiktaş
Bağcılar
Bağcılar
Yenimahalle
Üsküdar
Keçiören
Diyarbakır
Konak
Konak

EVLENME TARİHİ

04.02.2007
24.02.2007
24.02.2007
02.03.2007
03.03.2007
09.03.2007
11.03.2007
11.03.2007
12.03.2007
13.03.2007
14.03.2007
16.03.2007
20.03.2007
23.03.2007
24.03.2007
25.03.2007
31.03.2007
06.04.2007
05.04.2007
07.04.2007
12.04.2007
14.04.2007
15.04.2007

EVLLENENLER

MAHALLE / KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLLENENİN ADI SOYADI	EVLLENME YERİ	EVLLENME TARİHİ
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Edip ÇAKAR	Hülya KAYA	Üsküdar	17.04.2007
A. Yabancı Köyü	Kemal ÖKSÜZOĞLU	Selda IŞIKGÜN	Arapgir	18.04.2007
Modanlı Köyü	Erkan ASLAN	Selda EKİNCİ	Esenler	19.04.2007
Akpınar Mah.	Gönül KARADAĞ	Ergün KÜREKEN	Yumurtalık	20.04.2007
Beyelması Köyü	İsmail ÜNAL	Ayşe ÖZDEMİR	Aydın	20.04.2007
Yedibağ Köyü	Tuğba ÖZCAN	Nurettin DOĞRU	Maltepe	21.04.2007

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE / KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Başpınar Mah.	Hasan SELÇUK	20.01.1981	Kocaeli	22.02.2007
Balcılar Mah.	Mustafa ÖZDEM	15.09.1932	Elazığ	27.02.2007
Modanlı Köyü	Şükriye ÖZCAN	10.08.1932	Modanlı	03.03.2007
Kuzgeçe Mah.	Pakize KAPUSUZ	01.07.1915	Ankara	04.03.2007
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Peruze YANDIMATA	01.02.1919	Konak	05.03.2007
Şenpınar Mah.	Hatice KARAOĞLU	01.07.1925	Ceyhan	07.03.2007
Altunayva Köyü	Müşerref DOĞAN	25.12.1921	Ağın	10.03.2007
Saraycık Köyü	İhsan ŞAHİN	15.01.1937	Saraycık	10.03.2007
Balkayası Köyü	Fatma EKİCİ	13.09.1926	Balkayası	12.03.2007
Yedibağ köyü	S. Mehmet ULUŞAN	14.01.1994	Kocasinan	16.03.2007
Şenpınar Mah.	Süleyman AVLAR	15.10.1943	Altındağ	17.03.2007
Yenipayam Köyü	Ahmet AYTEKİN	20.08.1928	Yenipayam	20.03.2007
Samañçay Köyü	Mehmet ULUSOY	05.02.1930	Malatya	26.03.2007
Pul Köyü	Hasan KARAKAŞ	12.04.1950	Balçova	31.03.2007
Altunayva Köyü	Ayşe GÜLTEKİN	01.07.1931	Fatih	01.04.2007
Uzungil Mah.	Hatice SAKALLI	12.04.1925	Ağın	06.04.2007
Modanlı Köyü	Necmiye ASLAN	29.03.2007	Elazığ	06.04.2007
Samañçay Köyü	Utku YÜCEL	06.07.1966	Kadıköy	15.04.2007
Akpınar Mah.	Ömer Lütfi UZUNOĞLU	01.07.1930	Beyoğlu	17.04.2007
Hacıyusuf Mah.	Zeynep Behiye MODAN	14.02.1910	Yenimahalle	19.04.2007
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Meftune AKKOYUN	20.02.1943	Ağın	24.04.2007

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

DUYURU

Değerli okurlarımız,

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin

2007 yılı abone bağışısı 25 YTL'dir.

2006 yılı abone bağışılarını (25 YTL) hâlâ göndermemiş olan

okurlarımızın, 2007 yılı abone bağışılarını da dahil ederek

toplam 50 YTL'yi, Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin

101843 no.lu Posta Çeki hesabına

yatırmalarını önemle rica ederiz.